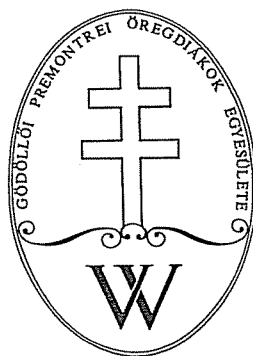

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2010.

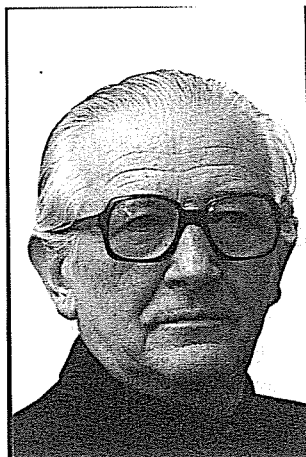
I. félév

Amitől féltünk, bekövetkezett! – írta Mikes Kelemen nagynénjének híres levelében a Fejedelem halála felett érzett nagy fájdalomában és írom most én is, miután szeretett osztálytársunk

HERCZEGH GÉZA GÁBOR

az élettel való csendes leszámolás után, 2010. január 11-én 82 éves korában elhunyt.

Herczegh Géza Gábor 1928. október 17-én a felvidéki Nagykaposon született. Édesapja a Nagykaposi Járásbíróság vezető bírása, korai halála után későbbi nevelőapja történész volt. Gödöllői érettségi után a Szegedi Tudomány-egyetem Jogtudományi karán szerzett diplomát 1951-ben, melyet követően az MTA Állam- és Jogtudományi Intézetének lett munkatársa. Alig több mint egy évtizeddel később már a budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem adjunktusaként diplomáciatörténetet oktat, majd a Pécsi Tudományegyetemen a nemzetközi jogi tanszék vezetését veszi át docensként. 1980-ban már egyetemi tanárrá, a következő évben pedig a Jogtudományi Kar dékánjává nevezik ki. Tanszékét 1990-ig vezeti, amikor az Országgyűlés az új Alkotmánybíróság tagjává, később elnökhelyettesévé választotta Sólyom László elnöklése idején 1993-ig, amikor az ENSz hágai Nemzetközi Bíróságának tagjává nevezték ki. A hatvan- és hetvenes években védte meg az állam- és jogtudományok kandidátusi, majd az akadémiai doktori disszertációját. 1985-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező, 1990-ben pedig rendes tagjává választották, a Gazdaság- és Jogtudományi Osztály elnökeként az MTA elnökségében is részt vett. Tagja volt a konzervatív Professzorok Batthyány Körének és a Magyar Polgári Együttműködés Egyesületnek is. Munkásságának fő területe a nemzetközi közjog s a nemzetközi bíraskodás, továbbá a nemzeti kisebbségek védelmével kapcsolatos kérdések és a nemzetközi jog fejlődése voltak. Ezekhez kapcsolódtak jelentősebb művei és tanulmányai is. Tevékenységét Bethlen Gábor-díjjal ismerték el és 2005-ben szülővárosa, Nagykapos díszpolgára, a Pécsi Tudomány-egyetem, majd a Marburgi Egyetem díszdoktora lett.

Nemrég együtt nézegettük Gábor barátunk karikatúráit, melyeket rólunk készített az érettségi előtt Gödöllőn. Nevettünk, tréfálkoztunk régi történeteken, diákcsínyjeinken. Milyen pompásan rajzolt és oly kiválóan ragadta meg a legjellemzőbb vonásainkat szelíd, kedves humorával. Vajon mihez nem értett, miben nem volt tökéletes, természetesen nem csak akkor, diákkorában, hanem azóta az életben is? Világos és mindenki számára érthető, logikus történelmi tanulmányai, a sallangtalanul fogalmazott tudományos értekezései és könyvei, sőt – ifjúkora egy sokáig dédelgetett, személyes emlékeken is alapuló témájában csupán mostanában megfogant és testet öltött – könnyed, keserű-édes kisregénye, ugyanígy alkotmánybírói vagy hágai bírósági állásfoglalásai többek között a bős-nagymarosi vízlépcső ügyében vagy a 2006. október 23-i rendőri brutalitás és törvénytelen ségek kivizsgálásával foglalkozó alternatív bizottság jelentésében is mind széleskörű szakmai megalapozottságról és a saját jelleméből eredő értékek feltétlen tiszteletéről tanúskodtak. De, hogy mihez nem értett? Nos a becstelenséghez, a hazudozáshoz, az aljassághoz, az áruláshoz, a nagyképűséghez s a megalkuváshoz valóban egy cseppet sem értett! Fentebb dióhéjban, csak a leglényegesebb állomásaival összefoglalt életútja ékeesebben már nem is bizonyíthatná, hogy a több évtizedes ember- és nemzetellenes önkény, avagy a lélekromboló, langyos opportunizmus, a „mértékadó” percmemberkék kicsinyes irigysége és gáncsoskodásai ellenére is kibontakozhat az igazi tudás, utat törhet magának a tehetség, amelyek előbb-utóbb elvezethetnek a megérdemelt felelősségteljes magasabb régiókba is, ha az otthoni meleg családi héttér megfelelő, és az őt támogató szeretetei révén megértő biztonságra számíthat.

Pár héttel ezelőtti utolsó találkozásunk során azt mondtad, már gyenge vagy a munkához, akkor pedig minek tovább élni! Úgy érezted, ha nem tudsz már az embertársaid, a társadalom hasznára lenni, akkor miért legyél nyűg szeretteid nyakán, miért kényszerítsd őket fáradt, beteg testeddel való törődésre. Hiába korholtalak, egyáltalán hogy fészkelhetnek ily bolond gondolatok az „osztály eszének” agyában. Akik szeretnek, mind a Te gyógyuláshoz kívánják és azt, hogy minél tovább élhessenek Veled együtt továbbra is! De amikor egész életed során mindig is másokért, mások sorsának jobbra, értékesebbé és értelme-sebbé válásáért, az emberek, társadalmunk, hazánk

és nemzetünk igazságáért, mindannyiunk boldogulásáért munkálkodtál, hogyan is kívánhatnánk, hogy ezúttal csak önmagadra gondolj?

Megfogyva bár és – miért tagadnánk – megtörve is, annak a legendásnak mondott 47-es évfolyamnak akár szinte egyetlen kezünk ujjain is meg-számolható hírmondói ígérjük, nem fogunk megfélekezni Rólad annak tudatában, hogy – amint a már korábban eltávozott barátainkkal – tán nem is oly sokára ismét találkozhatunk Veled is. Szerető és szeretett Melindádnak legalább megadatott, hogy egy utolsó öleléssel búcsúzhasson el Tőled, amit bizonyára jól ismert szelíd és szerény mosolyoddal nyugtáztál miközben már útban voltál az Elysiumi mezők felé. Mi is búcsúzunk Tőled a kedves dalunkkal: „Oui, nous-nous reverrons mes frères, ce n'est qu'un au revoir!” **Nyugodj békében! A viszontlátásra, Gábor barátunk!**

Szittyá Béla – 1947.

Részletek Herczegh Géza Gábor akadémikus temetésén elhangzott gyászbeszédekből. Farkasréti temető, 2010. január 29.

A temetésen a tudomány, a kultúra és a társadalom kimagasló képviselői vettek részt – a nagy számú gyászoló rokon és barát mellett. Jelen volt többek közt Sólyom László köztársasági elnök is.

Dr. Ádám Antal professzor emeritus, ny. alkotmánybíró, az MTA doktora

Az a megtisztelő és szomorú feladat hárul rám, hogy a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kara, valamint az Alkotmánybíróság képviselőjében, és természetesen magam nevében is, búcsúzzam Tőled. Eseményekben változatos, erőfeszítésekben és sikerekben gazdag életedben több mint két évtizeden át voltál a pécsi Jogi Kar tekintélyes oktatója, és kiemelkedő szerepet betöltő, népszerű személyisége.

A hazai rendszerváltozás és azon belül saját sorsunknak kedvező alakulása lehetővé tette, hogy a Magyar Köztársaság kiemelkedő szerepre hivatott egyik új intézményének, az Alkotmánybíróságnak munkájában, éppen az alapozó időszakban közreműködhettünk.

Rövid idő eltelte után a testület tagjai az Alkotmánybíróság helyettes elnökévé választottak.

A következő évek bizonyították, hogy fáradtságos és színvonalas hágai bírói munkásságod nemcsak számodra és a bíróság működésére volt termékeny és sikeres, hanem bővítette hazánk, Magyarország ismertségét és növelte tekintélyét is.

Megalapozottan valószínűsíthetjük, kevés hazai tudóst tisztel baráti érzéssel Magyarországon és Európában olyan sok személy, mint Téged. Ennek alapján határozottan állíthatjuk, hogy tudományos és oktatói sikereid elérése, nemzetközi és hazai tisztségeid gyakorlása, címeid és kitüntetéseid viselése közben, töretlenül érvényesített tiszta emberséged személyiségednek az utódok számára is példát mutató, különös fényrel ragyogó ékessége.

Mádl Ferenc volt köztársasági elnök

Van abban valami személyes sorson túlmutató jelentés, ahogyan Herczegh Géza professzor, jogtudós, akadémikus, alkotmánybíró, a hágai Nemzetközi Bíróság tagjának életpályája alakult.

Gödöllőn, a premontriek francia gimnáziumában tanult, itt is érettségizett. Itt szerezte meg latin és francia műveltsége alapjait: ez a tudás alapozta meg klasszikus és modern kori műveltségét, erre épült magyar és idegen nyelvű írásainak és előadásainak eleganciája.

Az atyai örökség folytatójaként fordult a jogtudomány felé, a Szegedi Egyetem Jogi Karán doktorált. Azon az egyetemen, amely nem is olyan sokkal korábban lett otthona a Kolozsvárról kényszerűen ide költözött jogi karnak. Buza Lászlótól és Bibó Istvántól tanulhatta itt tudományuk: a nemzetközi jog és a politika legjobb európai örökségét, tanulhatott emberi tartást, nemzeti, demokratikus és szakmai elkötelezettséget.

Sorsszerű volt tehát, és nem véletlen, hogy a jogi pályát választotta. A jog eredendően mégiscsak az igazság érvényesítésének eszköze, amely a kiszolgáltatottak védelmének esélyét kínálja. És Herczegh Géza számára a jog ennek az ethosznak a szolgálata volt.

Miközben építette és gazdagította jogászai életművét, miközben Herczegh Géza nemzetközileg ismert tekintély lett szakmájában, egész életében gyűjtötte történelmi munkáinak anyagát.

A magyar nemzet történelmi sorsának titkait fűrkészte és igazságát kereste. Tudta, hogy a történelem külső determinációját nem lehet átlépni, de az ahhoz való viszonyt igazabb tudással javítani, a kiszolgáltatottságot enyhíteni lehet. Történész azért akart lenni, hogy ezért fáradozzon.

Azért irányultak vizsgálatai a magyar külpolitikára, mert tudta, hogy a nemzetközi erőter határozta meg, miként alakul a magyarság sorsa a maga országában. Két impozáns kötetben adta közre Magyarország külpolitikájáról írott összefoglalását. *A Magyarország külpolitikája 1896-1919*, és *A szarajevói merénylettől a potsdami konferenciáig* című munkák az egész magyar történelem nagy empátiával és tárgyilagossággal megírt, olvasmányos és izgalmas hatalmas fejezetei, nemzeti sorsunk sok igaz tanulságával.

Sok más nagy tanulmányában is a „Herczegh”-i érték mindig az volt, hogy a lényegi kérdésekben az esetlegességek leválasztásával meggyőző igazságot tudott mondani. Így, ezzel teremtett harmóniát az ember történelmi és jogi tudatának vívódásaiban

Jogász, állampolgári, nemzeti felelősség érzettel nézte a mindennapi világot is. Ezért tartotta kötelességének, hogy egykori alkotmánybíró társaival megfogalmazza panaszát és ellenvetéseit a magyar demokráciát ért súlyos támadás, a 2006 őszén az 1956-os forradalmat ünneplőkkel szembeni rendőri erőszak ellen. És ezért írta meg a nemzeti sors tragikumát kiteljesítő 1944-45-ös eseményeket bemutató regényét is.

Herczegh Géza élete a kreatív alkotás volt. Utolsó heteiben is tele volt tervekkel. Megíratlanul maradt írásai most már örökre hiányozni fognak. Mégis: úgy ment el, hogy nem hagyott maga után szellemi adósságot. Befejezte mindazt, amit a legfontosabbnak tartott. Szerettei, barátai, tudóstársai, tanítványai, olvasói nemcsak az emléket őrzik: életműve, szellemének és szeretetének derűjével gondolkodásunkban mindig velünk lesz.

Gabri Rudolf, a Nagykapos és Vidéke Társulás elnöke

Engedjék meg, hogy Herczegh Géza Gábor professzor úr szülővárosa, a felvidéki Nagykapos és környékének lakossága nevében kifejezzem őszinte részvételemet.

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne. Mi a hajdani és jelenlegi kaposiak, Nagykaposon valóban otthon vagyunk. Együtt egy összetartó közösség tagjaiként, így együtt erősek, okosak és sikeresek leszünk.” Ezeket a sorokat írta közösségünk krónikájába Herczegh Géza professzor úr 2005. június 25-én, mikor szülővárosa díszpolgári címben részesítette.

Az ung-vidéki ember híres róla, nem nagyon lehet hatalommal, pénzzel befolyásolni, s hogy kapos szülöttéi számára a magyar nemzethez tartozás a közösségben való gondolkodás az egyik legfontosabb érték, erre Herczegh Géza Gábor élete és munkássága az egyik legnagyobb bizonyíték. Családjá a 17. század elejétől élt Ung-vidéken, s mint egy vele készült interjúban elmondta: „Ung-megye déli részén található magyar falvak többségében élnek rokonaim, a gyökereim ehhez a vidékhez kötnek.” Egyre gyakoribb hazalátogatásai a felvidéki kisváros ünnepnapjainak számítottak, látogatásai erőt, lendületet adtak a magyar közösségnek, bár ő a rá jellemző csendes szerénységgel mondta: „csak a dolgomat végzem”, s egyből hozzá is tette: „mondjátok, miben segíthetek”. 2007-ben édesapja emlékének tisztelegve, nejével közösen létrehozta a Herczegh Károly Alapítványt az ung-vidéki és bodrogi fiatalok anyanyelvi kultúrájának fejlesztésére. Az alapítvány a mai napig jelentős szerepet vállal vidékünk magyar oktatásának megmaradásában.

Makai Lilla lelkész beszéde

Elbocsátó és vigasztalásra váró család, gyülekezet, Jézus Krisztusban testvéreim!

Herczegh Géza Gábert bocsátjuk rá arra az útra, amelyen majd egyszer mindnyájan elindulunk. Az őt innen elhívó első hang, amelyet övéi is meghallottak, az ő első mozduló lépése odaát, az elszakadás első pillanatának fájdalma elkíséri szeretteit és mindnyájunkat. De ha ő múlttá, csupán emlékezéssé simul, a bánat örökre szívünkbe telepszik. Mert a végleges elszakíttottság, a soha többé visszavonhatatlansága felőröl és a keserű kétség gyökeret ereszt bennünk. Azonban van Valaki, aki ennek a visszavonhatatlanságnak örökké valóan ellene mondott, aki a szeretett társat, a férjet, az édesapát, a nagyapát, a barátot, a tudóst, az igazság keresőjét, a pálya és sorstársat, a fájdalom mélységéből a hála és köszönet horizontjára emeli. Mert hála és köszönet illeti azt, aki az igazság fénylő koronájával várja őt. Hála és köszönet annak, akinek kegyelmére

rábízta magát Herczegh Géza, akit ismert és hitte, hogy érette is meghalt, aki bűnbocsánatával átölelte: a Feltámadott, aki volt, van és eljövendő, aki igaz bíróként az igazság és hűség koronájával ékesíti azt a bírót, aki az Isten országának igazságát és törvényeinek érvényességét kereste és szolgálta itteni népe és a népek törvényeiben. Ez a ragyogó korona maga az öröklét, annak tétetett el, aki a létezést Isten meglevelelő lelke által emberi életként a szeretet, hűség és igazság küldetéseként Vele futotta meg. Jézus Krisztussal, aki minket is kihoz a vigasztalanság sötétségéből. Vallom, hogy Isten jelen időben szól róla hozzánk. Itt van ő, velünk, veletek, a teremtőjével együtt soha nem felejthetően. Herczegh Géza szelíd csendes, de határozott személyisége, elmélyült tudása, pályája, napi küzdelmei, ember és tudomány iránti alázata megóvta őt hivalkodástól. És velünk marad szenvedélyes lángolása minden jóért, humora, amelyre oly nagy szükség van szomorú világunkban. Nem felejtitek, nem felejtethjük nehéz és sötét jövőt sejtető éveinkben a túlannra látók derűjét és reménységét sugárzó tekintetét, ahogyan arcán az mosollyá derült, kezének békességet adó érintését, felismertük felülről jövő tisztánlátását és bölcsességét tükröző — háborgásainkat elcsendesítő — szavait. Hosszú útról jött és tudta hová tart. Végigjárta a háborúval lángba borított világoktól, árulástól, nemzet-vesztő bűnöktől, az önpusztító hiszékenységtől, a végzetessé váló kényelmes öncsalástól, a gyűlölet gyilkos abszurditásától övezett keresztutakat. Elmondhatjuk, hogy az Isten szeretete és gondviselése az otthon szeretetének békéjében rendelt számára menedéket, hogy a hitben a felelősség krisztusi igájának hordozásával elmondhassa: mentsünk életet, lelket foggal és körömmel, mert aki a zaklatott, kísértésekkel terhes jelenünkben jobb után vágyakozik, mégpedig a mennyei után, az krisztusira vágyakozik, és ez egyet jelent: Krisztusban maradva méltónak tartjuk magunkat az örökéletre. Az örök életre pedig itt kapjuk a vízumot, ezért van súlya és értelme a harcnak, a futásnak, a hitnek. Aki idáig eljutott, sok kátyú előtt állt meg és lépett át rajta, beláthatatlan kanyarokat vágott át, topológiaiilag is bejárhatóan: Nagykapostól, a hazaváró, szeretett szülőföldtől a tanulmányok éveiben, a Tisza-parti várostól, Szegedtől, majd egyetemi tanárként Pécsen keresztül egészen Budapestig, az Akadémiáig a magyar tudomány fellegváráig, egészen Hágáig, nemzetek jogai felett őrködni, nem feledve a haza diktálta kötelességet, őrködni az alkotmány felett, de még egyre fennebb, a haza magasságába szállva Kárpátaljától Erdélyig, Felvidéktől Délvidékig meghallani a sírót, meglátni a szükségét, segíteni, ahogyan kell és lehet, kenyérrel, ösztöndíjjal védeni, azt, amit rajtunk kívül csak Isten szeret és véd: a magyarságunkat tévedéseinkkel, szégyeneinkkel, magunkat elveszejtő bűneinkkel, de áldásért és elfogadásán szárnyaló lelkünkkel és hitünkkel, újra és újra egymásra találó összekapaszkodásunkkal együtt.

Sorjáznak az állomások, a benne kapott ajándékokat ide idéző jelzők, de még több az üzenet, amit ez az élet kimondott. Amit Pál apostol életén átszűrt vállalásként nekünk mondott, az nemzedékének vérebe, lelkébe ivódott, akik mindent Istennek köszöntek meg, mert be voltak avatva egy nagy titoknak csodájába. A hit megtanította ezt a generációt szűkölködni és „bővölködni” is. A harcot, az úton maradást, az emberséget, a hitet, a kitartást és megmaradást. Herczegh Géza élete előttünk áll: győzni csak nemes harcban, befutni pályát csak megérkezés látomásával, kitartóan csak hitben lehet. Egy korszak lezárult volna Herczegh Géza és kortársaiban? Igen, Isten az ő generációjával egy pontot írt az időnkben. És ez a pont egy példát emelt elénk: az ember aki megtanulta, hogy harcában a nemesség adja a győzelmet, futásában Krisztus a célt, hitben a megtartatást a kegyelem. Mert Herczegh Gézával az Úr nem pusztán a történelemben, az emberi sorsokba írt, hanem a lelkeken keresztül egy következő nemzedéket készített fel a rájuk váró jövőre. Egy nemes harcra, és itt hadd idézzem Áprily sorait: „rabsors ma sorsunk s mégsem átkozom, jó, hogy nem ültem győztes-lakomán s hogy egy leigázott néphez tartozom”. Nem adta fel, bármilyen következményei is lehettek, és nem kerülhetjük el mi sem azt, amivel Isten akar megerősíteni mibennünk, rajtunk és általunk. A hűséget. Hogy nem adjuk fel, nem fordulunk el értékeinktől, hogy mindennek ellenére vállaljuk Isten törvényeit, amit kidobott és haszontalannak tart ez az új falansztert építő világ. Mert ki kell mondani az új hírt, amit Herczegh Géza ír Krisztus lelkével: „nekünk többet kell tudnunk, jobban össze kell tartanunk, különbnek kell lennünk, mint a többséghez tartozóknak, ha meg akarunk maradni.” (Herczegh Géza: Ami mégis sikerült). Ha meg akarunk maradni embernek, ha meg akarunk maradni Istennek. Ámen.

PIERRE MOORTGAT.

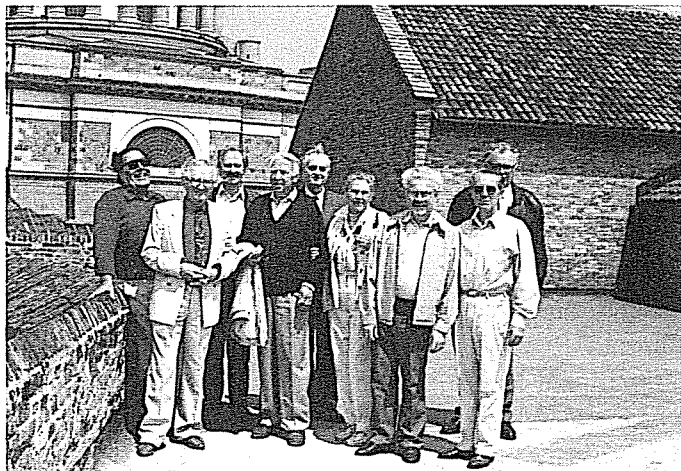
2009. október 11-én az örökké napsütéses dél-franciaországi Aix-en-Provence-ben, 95 évesen elhunyt. A szó valódi, nem az oly gyakorta elcsépelte értelmében felejthetetlen férj, családapa, rokon, közeli barát, tanár, diplomata, tudós, közéleti férfi volt, aki hosszúnak mondható életének minden állomásán igaz ember tudott maradni példaképül mindnyájunknak kik ismertük, akiket összehozott vele sorsunk, életünk. Ezt sajnos oly kevesekről mondhatjuk el őszintén, nyugodt szívvel a vérzivataros, örült 20. század szülöttei közül.

1914-ben látta meg a napvilágot Clamecy-ben egy hétgyermekes család harmadik szülöttjeként. Iskolái hosszú során át diplomáit 1932 és 1936 között szerezte meg, majd kreatív pályafutását 1932 körül a bécsi Theresianumban asszisztensként kezdte el. Szinte lehetetlenség lenne a tanításnak, a nevelésnek és a kultúrának szentelt élete minden állomását felsorolni. Csupán példának álljon itt néhány: a német nyelv és irodalom tanára le Mans-ban, a franciáé Gödöllőn, vendégprofesszor a göttingeni egyetemen, adjunktus Grenoble-ban az irodalom fakultáson és követségi kultúrattasé Bukarestben, Budapesten, Caracasban és Helsinkiben. A Francia Intézetek megalapítója a németországi Freiburgban és az olasz Torinóban, igazgatója Hamburg városában, tagja a grenoble-i Florimontane-i és doyenje az Aix-en-Provence-i Akadémiának, a francia kapcsolatok ápolásával megbízott tagja a hamburgi Alfred Toepfler és a bázeli Goethe-Alapítványnak. Egyetemi tudományos doktorátust szerzett. Publikációinak száma tetemes. Közöttük van a 2002-ben kiadott tanulmánya Magyarország német megszállásáról, Budapest hosszú ostromáról, végül az ország szovjet megszállásáról. Hat éven át Bluffy (Savoie) polgármestere. Munkássága eredményeként is a csodás Lac d'Annecy területfejlesztése Európai Díjban részesült, de személyes kitüntetések sorát is kiérdemelte, közöttük a Francia Becsületrend Lovagi-, a Palmes Académiques Tiszti, az Olasz Köztársaság Tiszteletbeli Lovagi és különböző magyarországi elismerést is.

Magyarországi tartózkodásának első felére esett gödöllői megismerkedésünk. A fiatal, értelmes, kiváló pedagógus gyorsan meghódította a 12-14 éves diákjait. Olyan kapcsolat teremtésére volt képes, amely baráti, szinte pajtási volt, de amely mögött láthatatlan tekintély is állt. Minden olyan jó tulajdonságot, amit ismereteink és olvasmányaink alapján gyerekekként a francia férfiaknak tulajdonítottunk, benne felsőfokon megtaláltunk: vidám könnyedség, szellemesség, megnyerő modor, elegáns, fess férfiasság, olykor némi cinkosság is, de ugyanakkor az együtt töltött két-három esztendő bebizonyította, hogy igen magas követelményei és következetessége ügyesen kormányoztak át bennünket kamaszkorunk csalogója Scyllái és Charybdisei között. Az ő asztalánál étkezni komoly megtiszteltetés volt, a vele folytatott beszélgetésekben, vitákban mindig egyenlő félként vettünk részt. Érveivel és sohasem korával vagy tanári tekintélyével győzött meg bennünket. Irigykedve néztük, ha a kis Fiat „verseny-Topolinójával” Budapestre indult és mi csacsán mindenféle, természetesen plátói, gáláns kalandot is hozzáképzeltünk a kiruccanásaihoz! Magyarországi tartózkodásának második részéről akkoriban nem sokat tudtunk. Egy kissé értetlenül álltunk amiért „otthagyt” bennünket. Mint taknyos kölyköknek csurogtak könnyeink a búcsúzáskor, miközben a közismert gyertyafény-keringő dallamára íródott búcsúdalt énekeltük: „Oui, nous-nous reverrons mes frères, ce n'est qu'un au revoir...” Pedig mindennek komoly indokai voltak 1942-ben, a háború akkori szakaszában. Emiatt – érthető okokból – még ma is bizonyos titokzatosság veszi körül tevékenységét. Mialatt a budapesti francia (Vichy) legátus attaséjaként szerepel, valójában de Gaulle tábornok ellenkormány-bizottságának titkára és a Francia Vöröskereszt megbízottja egészen a szovjet csapatok megérkezéséig. Ilyen minőségében gyakran hajtott végre egyenesen életveszélyes emberbaráti cselekedeteket, menekültek, hadifoglyok rejtegetését és továbbsegítését. Raymond Barre, későbbi francia miniszterelnök leendő magyar származású felesége családja férfi tagjainak és másoknak is ő érte el a Gestapo fogságából történő kiszabadulását. A franciáknak a Nemzeti Múzeum pincéiben kellett elrejtőzniük a németek elől, de az orosz megszállás után sem javult helyzetük: a vörös hadsereg tábornokai megvetették a nyugati szövetségeseket, a franciák meg egyszerűen nem léteztek számukra. Pierre hiába fordult az Amerikai Ellenőrző Bizottsághoz repatriálásuk céljából, de azok kompetencia hiányára hivatkozva nem tudtak segíteni. Mindenkinek saját lehetőségeit kihasználva kellett Belgrádba jutnia ahhoz, hogy – nagy szerencsével – mihamarabb hazatérhessen. Őneki ez 1945 májusában sikerült. Ekkor

találkozott Bernadette van Wormhoudt-tal, akivel csakhamar 64 éven át, mindhalálig tartó, boldog házasságot kötöttek...

A kapcsolat Pierre és kedves osztálya között sem szakadt meg sokáig. Akivel csak lehetett felvette az összeköttetést az itthon-maradottakkal s a külföldre emigráltakkal egyaránt levélben, üzenetekkel. Már a hatvanas években itt Budapesten sikerült találkozunk. Azóta először sűrűbben,

majd ritkábban, de meg-megjelent főleg a kerekszámú érettségi találkozóinkon, például az ötvenedikén 1997-ben és 2007-ben a hatvanadikon, Gödöllőn. Legemlékezetesebb mindnyájunk számára azonban az a két találkozó volt, melyekre ő hívta meg osztálya maradékát. Az elsőre a 75. születésnapján 1989-ben került sor kedves városában, Bluffy-ben. A másodikat 2005-ben rendezte meg „Európa ötven esztendő utáni újraegyesítése” tárgyában rendezett kollokvium során, a Goethe Intézet elzászi kis kastélyában, a Vogézek egy festői

völgyében, Klingenthalban. Ha a berlini fal le-döntésének féktelen örömeben fellelkesült „Ossi” nem sodorta volna el autójával eltörve egyik lábát, ami Hyères és más gyógyfürdők ellenére is igen nehezen gyógyult, 91 éves korában is frissebb lett volna a mindig elegáns Pierre, mint mi, tizenöt évvel fiatalabb pohos tanítványai! Ahogyan bennünket, őt is mindenhová elkísérte szeretett felesége, Bernadette, hogy még a széltől is óvja... Ettől függetlenül majd minden esztendőben tíz napot hajó-körúton töltöttek Norvégia fjordjain vagy a Dunán le egészen a Fekete-tengeri torkolatig és vissza Nürnbergbe. 2008-ban is ezt tervezték a Földközi-tenger nyugati medencéjében, de első állomásukon, Máltán egy homályos római kori templom síkos márványlépcsőjén megcsúszva újból eltört a lába. Megműtötték majd repülőn vitték haza Aix-en-Provence-ba. A kórházból nemsokára hazakerült, de egészségi problémái ettől kezdődtek. Telefon beszélgetéseink során mindig optimista volt. Még pár héttel a szomorú vég előtt is nevetve újságolta, hogy „végre” találtak az orvosok szervezetében valami gyógyíthatatlan kórt!?... Nem sokkal később, 2009. október 11-én az általunk szinte „halhatatlannak hitt” testét legyűrte a halál, de mintha ma is köztünk lenne valóban halhatatlan lelke, lángoló szelleme, amely saját lényén keresztül a francia civilizációt szeretett meg velünk... Október 15-én pénteken, Bluffy temetőjében helyezték örök nyugalomra Bernadette és gyermekei: Sylvie, Bruno és Eric jelenlétében... „Le style c’est l’homme” mondta Buffon, mintha két és fél évszázaddal korábban ismerte volna a mi Pierre-ünket, aki igaz emberségét valóban utánozhatatlan stílusban nyújtotta tanítványainak!

Nyugodj békében, életünk végéig büszkék maradunk megtisztelő barátságodra!

(Szittyá Béla 1947.)

Búcsú Benedek Judittól, a gimnázium tanárától

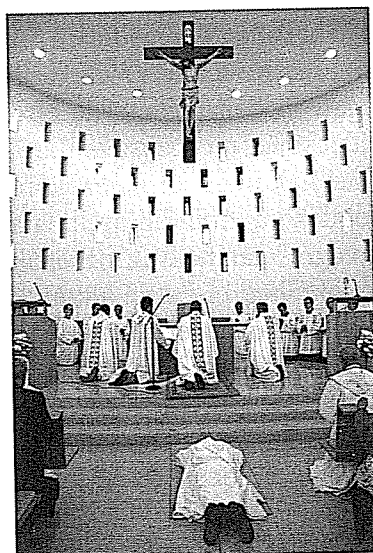
Az alma nem esett messze a fájától. Régi gödöllői pedagóguscsalád sarjaként szinte természetes volt, hogy Jutka is tanár lesz. Gödöllőn járta általános és középiskoláit, majd angol-orosz szakon végezte el a főiskolát. Pályáját, bármennyire szeretett volna — állás híján — nem kezdhette tanárként. Néhány évet Gödöllőn és Hernádon dolgozott, majd Újhartyánban végre elkezdhetette több évtizedes pedagógusi pályáját a helyi általános iskolában. Szíve mindig is visszahúzta Gödöllőre, szeretett városába, és 1986-tól újra itt élt és tanított, előbb a Hajós Alfréd Általános Iskolában [a régi Karikásban], majd néhány évig a kistarcsai Kölcsey Ferenc Általános Iskolában. 1995 adta meg számára azt a helyet, ahol leginkább otthonra talált olyan szerető tanári és diákközösségben, ahová talán mindig is vágyott, a Premontrei Gimnáziumba. Rögtön nagy volt a feladat, hiszen az első érettségiző évfolyam B osztályát kellett szaktanárként és osztályfőnökként vezetnie a felsős évfolyamokon. A tyúkanyóként gondoskodó osztályfőnök, a gyerekek minden apró-cseprő ügyét ismerő, abban segítséget nyújtó tanár a második osztályát már nem vezethette az érettségiig, pedig mennyire szeretett volna a kirándulásra, szalagavatóra velük együtt készülni.

Kedves Jutka! Hirtelen jött betegséged 2 hónap alatt elragadott tőlünk. Augusztus közepén, amikor igen nagy lelkierővel elmondtad betegséged, hozzátetted: de meg fogok gyógyulni belőle. Nagyon nagy volt az eltökéltséged, hogy most az egyszer önmagad számára te magad leszel a legfontosabb. Mert nemigen volt ez így az életedben. Másokért éltél, a mások nyugalma, boldogsága, megelégedettsége mindig fontosabb volt számodra, mint a sajátodé. Most nagyon komoly volt az elhatározásod, hogy nemsokára megerősödsz és visszajössz közénk, a gyerekek és a Téged nagyon szerető kollégák közé. De ez már nem adatott meg, mert sorsunk nem a mi tervünk szerint zajlik, a Gondviselés pedig a továbbiakban nem földi, hanem égi pályát szánt Neked. Két hete csütörtökön a tanári kar érted, a felgyógyulásodért imádkozott a Fácán sori kápolnában. Akkor nem sejtettük, hogy ez lesz az utolsó, most már csak lelki találkozás veled. Nem sejtettük, hogy az ima már nem a felgyógyulásnak, nem a rövid földi életnek, hanem az örökkévalóságba való átmenetnek szóló engesztelő imádság.

Az Iskola épületében kitettük mosolygós arcú képedet, hogy mindannyian így is el tudjunk búcsúzni Tőled. A kép alatt látható gyászjelentésben olvasható: „Nem az út hosszával kell mérni az életet, hanem a fákkal, melyeket az út mellett ültettél.” Rövid életed útja mellé te sok fát ültettél. A szerető és hálás gyermekeid, a téged tisztelő tanítványaid hosszú sora mellett az a sok ember, aki odafigyelést, gondoskodást, jó szót és szeretetet kapott tőled, ők mind ott állnak most életed útja mellett és búcsúznak, búcsúznak: Kedves Jutka! Mindenütt ott vagy és mindenütt ott leszel velünk a jövőben is. **Isten Veled!**

Bárdy Péter

Papszentelés Gödöllőn

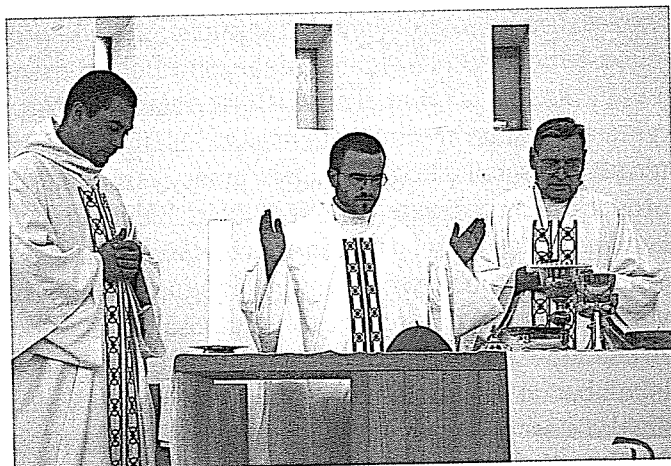
2009. október 3-án nagy örömmel, Isten iránti hálával gyűltünk össze a gödöllői Szentháromság templomba, Kelényi Tamás Hermann-József pappá szentelésére. A Fácán-sori premontrei plébánia-templom kicsinek bizonyult volna a több helyről érkező rokonok, ismerősök, barátok, vendégek számára, ezért került sor az ünnepélyes alkalomra a város nemrég épített új, nagyobb templomában.

Az ünnepi szentmise bemutatását és József atya felszentelését Seregély István, nyugalmazott egri érsek végezte. A liturgia – mely premontrei hagyományokat is magába foglalt – kifejezte a résztvevők és felszentelt számára is, hogy milyen nagy isteni ajándék József atya az Egyháznak és szűkebb közösségeinek: szüleinek, családjának, rendjének, barátainak, egyházközségének, iskolájának. Az érsek úr szentbeszédében a papi méltóság feladatairól, kegyelemkövetítő erejéről szólt a jelölthöz.

József atya felszentelése után azonnal megkezdte új, papi teen-

dőinek ellátását, melyre évek óta lelkiismeretesen készült. Sok helyre hívták (és hívják azóta is) új-misést mondani és áldást adni; a gödöllői egyház-községben való tevékenysége mellett hétvégéken részt vesz a premontrei rend zsámbéki-mányi lelkipásztori feladatainak ellátásában; az iskola életébe még szorosabban bekapcsolódva több órában is tanít hittant, liturgiát, emellett az énekkar és kórus munkáját is segíti.

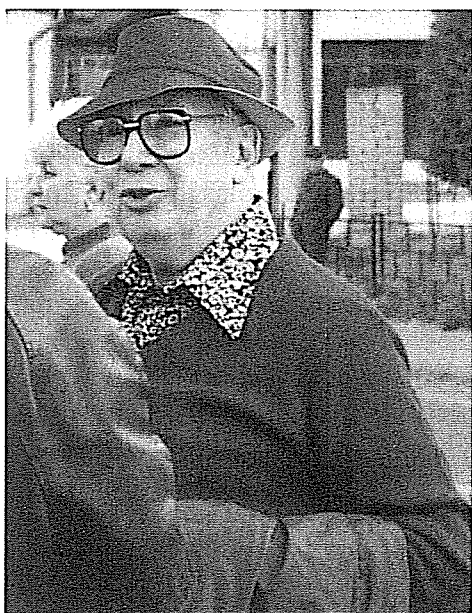
Imádságainkban adjunk hálát érte Istennek, hogy személyén keresztül vezeti a rábízottakat és a premontrei rendnek újabb szerzetespapot adott! Imádkozzunk Érte, hogy Isten kegyelme végigkísérje papi és szerzetesi életét, és Szüleiéért, akik gyermeküket Istennek és Isten népének ajándékozták!

Szalkmány Csaba (2005a)

Egyesületi életünk.

Hat hónap telt el legutóbbi beszámolónk óta. Örömeinkre szolgál, hogy Körlevelünk újra megjelenhet és Diáktársaink kezébe adhatjuk, tájékoztatva mindenkit Egyesületi életünk legújabb eseményeiről.

Múlt év november 22-én tartottuk meg Választmányi ülésünket. Hagyományainknak megfelelően Perjel Atyánk is részt vett összejövetelünkön. Beszámolt a Rend életében bekövetkezett eseményekről, így Kelényi Tamás H. József áldozópappá szenteléséről. Ezen az ünnepi eseményen Egyesületünk nagy számban képviseltette magát. Ugyancsak beszámolt az USA-ban tett útjáról, ahol Veszélovszky Albin – Albin bácsi – temetésén vett részt. (itt látható fényképe néhány évvel ezelőtt készült). Tájékoztatt bennünket az USA-beli Visconsin De Pere Apátság magyar tagjainak életéről. Holba Kassziánról, Raszlaviczy Ivánról és Rékasi Csabáról, közülük csak Rékasi Csaba él. (Veszélovszky Albinról.)

Bárdy Péter igazgató úr – öregdiákjaink egyre jelentősebb részének Péter bácsi – iskolánk életéről adott tájékoztatást. A gimnázium a most első ízben érettségiző egyházzenei tagozatosokkal elérte teljes létszámát, most már minden évben három osztály fog érettségizni. Az Alapítvány Kuratóriuma jóváhagyta a most létesített Fényi Ottó Felsőoktatási Tanulmányi Ösztöndíj Pályázati Szabályzatát, melynek célja a Gimnáziumban végzett felsőfokú oktatásban résztvevő tanulók támogatása tanulmányi ösztöndíj kiírásával. Határozatunk értelmében a Pályázati Bírálóbizottság tagjai között szerepel az Öregdiák Egyesület két delegáltja is. A Tanulmányi Ösztöndíj, valamint a Kuratórium tagságában bekövetkezett változások miatt az Alapszabály módosításra került, amit az illetékes Bíróság azóta jóvá is hagyott.

Foglalkozott a Választmány tagságunk és az évfolyamfelelősök kapcsolatával, a Körlevél tartalmával, terjesztésével és Egyesületünk tagságának aktivizálásával, közös rendezvényeinkről megfelelő tájékoztatás biztosításának lehetőségeiről. Mindezekhez ez alkalommal is kérjük Mindnyájatok közreműködését, észrevételeitek, javaslataitok hozzánk eljuttatását. Egyesületünk fenntartásához lényegi kérdés a tagdíjak megfizetése. Kérünk mindenkit ennek figyelembevételére.

Irattárunkban őrizzük és gyűjtjük az iskolánkra, diákjainkra vonatkozó emlékeket, akinek ilyenmi birtokában van, köszönettel vesszük, ha megőrzésre, vagy akár csak lemásolásra megkaphatjuk.

Örömeinkre szolgált Király Pál (1950) diáktársunk kitüntetése, akinek munkásságát az Országos Erdészeti Egyesület „tiszteletbeli tagsági díszoklevéllel” ismerte el. Őszinte szívvel gratulálunk.

Október folyamán kedves öregdiáktársunk. Sárközy Pál (Nicolas Sarkozy a Francia Köztársaság Elnökének édesapja) jött látogatóba iskolánkba, aki 1938-40-ben két évig az akkor indult Francia Gimnáziumnak volt diákja. Fogadásán a Rend és a Gimnázium vezetői mellett Egyesületünk is képviseltette magát. Ajándékként átadtuk neki első és második gimnáziumi tanulmányi értesítőjének másolatát. Körlevelünkben róla szól az egyik cikk.

November végén rendeztük meg – hagyományosan – a végzősök, bállal összekötött szalagavatóját, szokásos jó hangulatban, remek műsorral és fantasztikus táncbemutatókkal. A hagyományokhoz tartozóan a végzősökön kívül az öregdiákok is nagy számban voltak jelen.

Decemberben megtartottuk a Mikulás kupát, sokan vettek részt azon és jó hangulatban zajlott.

Ugyancsak decemberben került sor az érettségizők egyetemi felvételi tájékoztatójára, egyidejűleg ismertette számukra az Egyesületben való belépés lehetőségeit és feltételeit. A három érettségiző osztály és a tájékoztatást adó nagyszámú végzett öregdiák volt jelen, úgy gondoljuk, érdekes esemény volt mindcenki számára. Oktatási rendszerünk visszasszágaiból következően volt olyan ironikus hangvétellű tájékoztatás is, ami inkább lebeszélni kívánta a végzősöket az egyetemi tanulmányokról. Többségükben azonban az egyetemi oktatás előnyeit és lehetőségeit ismertették, mivel célunk a továbbtanulás elősegítése volt.

Februárban most már negyedik alkalommal tartottuk a farsangi Öregdiák Bált. A nagybetűs írásmód indokolt, elismerve ezzel is a kiváló szervezést, a remek műsort és finom enni-innivalókat,

ami együttesen biztosította a remek hangulatot. A szervezőknek külön köszönetünk. Az évenként sorra kerülő – Egyesületi közgyűléssel egybekapcsolt – Szent Norbert napi összejövétel mellett legyen a farsangi bál is egyesületi összetartozásunk kifejezése. És most is szeretnénk hangsúlyozni: mindkét rendezvény a teljes tagságot várja, Egyesületünk minden tagját az érettségijük évjáratától függően. Ezzel is buzdítani szeretnénk mindenkit, hogy a június 5-én sorra kerülő következő Szent Norbert-napi ünnepségükön és Egyesületi közgyűlésünkön minél nagyobb számban legyünk jelen.

Kegyelettel emlékezzünk halottainkról. Nyugodjanak békében!

2009. október 3-án meghalt Benedek Jutka, gimnáziumunk fiatal, szeretett tanára, 11-én Pierre Moortgat, az egykori Francia Gimnázium tanára. November 13-án temettük Zachár Klárit (dr. Józsa Gáborné). 2010. január 29-én búcsúztunk Dr. Herczegh Géza Gábortól és február 11-én dr. Sára Istvántól, aki hosszú időn át évfolyamának lelkes képviselője volt.

Befejezésül egykori tanáraink közül most azokra gondolunk, akiknek kerek évfordulója van!

120 éve született Oszvald Arisztid és Ráday Sebestyén.

110 éve született Kumorovitz Bernát.

100 éve született Knüppel Ottokár és Nemes Ince.

90 éve született Gáspárdy Ödön, Sallai Jákó, Vasas Gusztáv.

40 éve halt meg Keserű Szilárd.

30 éve halt meg Csapkay Mátyás.

20 éve halt meg Áldorjai Benedek és Szabó Balázs.

10 éve halt meg Robert Maulini.

Várady-Brenner András

Nagyvárad beszámoló

- * X. 6. Koszorúzás Nagysándor József honvédtábornok - vértanú emléktáblájánál
- * X. 12. Koszorúzás a Szent László templom falánál lévő mártír honvédek emléktáblájánál
- * X. 16 / 17. Előadás Nagyvárad tudós püspökei : Bémer László és Szaniszló Ferenc (a Püspöki palota dísztermében)
- * X. 23. Nótacsokor ill. könyvbemutató az Ady Endre Gimnázium dísztermében
- * X. 27. Réhon József öregdiák társunk könyvbemutatója : Ezt még elmesélem c. a Tíbor Ernő galériában
- * XI. 27. Egy mosolyért c. segélyakció, műsorral egybekötve a M. Eminescu Főgimnáziumban, a Szentjobbi Gyermek Otthon javára
- * XII. 5. Családi Mikulásnapi találkozó
- * I. 18 -23 A Magyar Kultúra Hete rendezvényei közösen Berettyóújfalual
- * II. 13. Családi Farsangi találkozó
- * A havonkénti találkozónkon az Idősek Világnapja alkalmából a Szt. László Gimnázium növendékei zenés, verses összeállítással kedveskedtek az Öregdiákoknak. Meghívott előadók: Ft. Pálos István váradszöllősi plébános, kanonok, Szabó Ferentz és Bod Péter öregdiáktársak
- * III. 9. -én tartjuk a "dr. Károly Irén kultúrtörténeti vetélkedőt" a Középiskolák 3. csapata részére.

Pásztai Ottó

A KESZTHELYI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LÉVELE

Kedves Öregdiák Barátaim!

Nagy örömmel, jóleső érzéssel és némi elfogulatlan irigységgel olvastam a 2009. II. félévi kör-leveleteket. Igazán, nagyszerű érzés lehet számotokra, hogy ismét egy kiválóan működő Premontrei Gimnázium Öregdiák Egyesületének vagytok a tagjai. Nem fenyeget benneteket az a veszély, hogy az évek előrehaladtával mindig kevesebb öregdiák találkozhat majd a Szent Norbert napján esedékes éves összejövételen.

Nálatok az öregdiákok létszáma folyamatosan nő, hisz ahogy szoktam mondani, érettségi után már minden diák öregdiáknak számít. Mindezeket azért írtam le, hogy irigységem valós okát igazoljam, ugyanis mi Keszthelyi Premontrei Öregdiákok nagyon nehéz helyzetben vagyunk. Húsz évvel ezelőtt, amikor megalakult az Öregdiák Egyesületünk, több százan jöttünk össze az Agrár-egyetem aulájában. Telve voltunk komoly, megvalósítható tervekkel, nagy valószínűséggel hittünk

abban, hogy Keszthelyen is rövid időn belül ismét Premontrei Tanár Urak oktatnak, tanítanak és nevelnek a gimnáziumban. Valójában 1808-tól 1948-ig, tehát 140 esztendőn keresztül Ők vezették a gimnáziumot. Nagyon bízunk abban, hogy a rendszerváltás után, az 1990-es években ismét az lesz kiírva a gimnázium fő homlokzatára, hogy

„KESZTHELYI PREMONTREI GIMNÁZIUM”

Sajnos, hosszú fáradozásunk eredménytelen maradt, ugyanis a Csornai Premontrei Prépostság nem tudott biztosítani legalább két fő Premontrei Tanárt, akik elindíthatták volna újra a premontrei gimnáziumot. Ezután az évenként rendezett, általában június 6-án szentmisével és ezt követően megfelelő programmal összekapcsolt gyűlésünkön már arról is beszélgettünk, amennyiben nincs Premontrei Tanár utánpótlás, akkor megkérjük a hazánkban meglévő és aktívan működő tanító szerzetes rendeket, hogy vállalják el a keszthelyi gimnázium vezetését. Szomorúan kellett tudomásul vennünk, hogy egyik rend sem tud biztosítani szerzetes tanárokat.

Az éves gyűléseinkre minden alkalommal meghívjuk a Csornai Prépost Urat is s állandóan ismételjük, hogy mi vagyunk még azok az élő premontrei öregdiákok, akik szorgalmazzuk itt Keszthelyen a Premontrei Gimnázium megvalósítását. Az utánunk jövő nemzedék, zömmel már a Vajda János állami gimnáziumba jár, ezért ők már nem szorgalmazták a szerzetesi gimnázium létrejöttét.

A fent leírtakból adódik az a szomorú valóság, hogy a húsz év eltelte után, a 300 fős létszámunk ma már 80 - 100 főre zsugorodott, a mind gyakoribb elhalások következtében. Amikor úgy gondoljuk, hogy nincs már semmi reményünk elképzelt terveink megvalósításához, idézni szoktam a latin mondást: „Dum spiro spero”, azaz „Amíg élek, remélek”, vagy mostanában többször is elhangzik az alábbi mondás: „Csak a remény hal meg utoljára”.

Elkeserítő számunkra, hogy kénytelenek vagyunk ilyen mondatokkal biztatni magunkat. Néha azért feldereng bennünk némi optimizmus is, s ekkor úgy gondoljuk, hogy talán még mi is ott lehetünk, mint premontrei öregdiákok a premontrei gimnázium újbóli megnyitásánál.

Egyébként Keszthelyen kb. heten - nyolcan élünk öregdiákok, minden hónap utolsó hétfő délutánján összejövünk a Csornai Premontrei Prépostság tulajdonát képező Rendház egyik szobájában, melyet Klempa szobának neveztünk el, mivel legalább két évtizeden keresztül ebben a szobában élt Dr. Klempa Karoly, kiváló premontrei tanár és nagyszerű Cserkészparancsnok.

Igazi nagy meglepetésként ért bennünket, hogy Amerikában élt, majd pár éve elhalálozott volt premontrei öregdiák festőművész, eladásra került festményei bevételeinek egy százalékát a Keszthelyi Premontrei Kollégium Alapítvány részére biztosította. Ez számunkra olyan komoly pénzüsszeget jelentett, hogy meg tudtuk valósítani a Rendház főterre néző teljes felújítását.

Természetesen, ez nagyon jóleső érzés nekünk, de végül is örömünk akkor lenne teljes, ha ismét a Keszthelyi Premontrei Gimnáziumban nevelkednének, tanulhatnának hazánk jövő értelmiségét képező, erkölcsi alapokon nyugvó, értelmes és okos ifjú nemzedékek.

Ha lehetőségetek engedi, szeretettel meghívunk egy itteni öregdiák-találkozóra. A jó Isten segítségével bízva, őszinte baráti szeretettel köszöntelek Benneteket, Gödöllői Öregdiákok.

dr. Kovács Pál, a Keszthelyi Premontrei Öregdiákok Egyesületének elnöke

Beszámoló a 4. Öregdiák Bálról

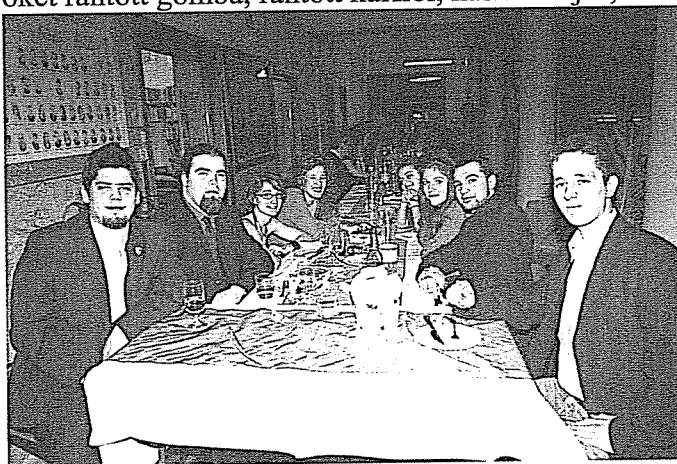
2010. február 13-án szombaton este hét órakor a 4. alkalommal rendeztük meg a már hagyományosnak tekinthető Premontrei Öregdiák Bál. Idén az osztályfelelősök lelkiismeretes munkájának köszönhetően 250 főnyi öregdiák jött el a bálba kísérőikkel együtt. Mellettük a gimnázium tanárai nagy számban jelentek meg. A bálnak hagyományosan a "B" épület aulája adott helyet, melyet az alkalomra Ruzsai Dorka (2007/A) vezetésével

elegáns báli köntösbe öltöztettünk fel.

A bált a hagyományoknak megfelelően Eördög László atya a Premontrei Öregdiák Egyesület elnöke nyitotta meg, majd pedig Várady-Brenner András köszöntötte a bálozókat. Utána Tóth Tibor az Öregdiák Egyesület elnökségi tagja hívta fel az egybe-gyűlteket figyelmét a Kárpátalján található kigyósi általános iskola számára rendezett jótékonyági gyűjtésre, melyet a Bál ideje alatt is lehetett támogatni (az étkezdeből egy urnát is elhelyeztünk). A köszöntőket a Premontrei Szent Norbert Gimnázium igazgatója Bárdy Péter zárta. Kellemes bálozást kívánt, az egybegyűlt öregdiákok figyelmét felhívta az új Fényi Ottó Felsőoktatási Tanulmányi Ösztöndíj pályázatra.

A báli programot Malina Andrea (2005/B) és párja, Gombkötő Imre lenyűgöző latin táncbemutatója nyitotta. A táncokat követően Dóka Dezső tanár úr rendezésében a gimnázium tanáraiból álló alkalmi társulat a Szőke Szakáll által írt Vonósnegyes című bohózatát mutatta be. A rendkívül szórakoztató előadás a közönség körében osztatlan sikert aratott.

A darabot követően Potvorszki Anita (2007/B) adta elő a Mozart c. musicalből a Forog a tánc dalt, valamint a Fame musical részletét, melyet a báli közönség hangos tapsviharral jutalmazott. Idén újdonság-ként a két legtöbb jegyet váltott osztály számára kép-vetítéses meglepetés készült. Az első bemutató a 2007/A osztály gimnáziumi életét elevenítette fel. A vetítés után került sor az ünnepi vacsorára, melyet idén a kerepesi Patkó csárda készített. A svédasztalos menüben volt borjúpörkölt, többféle szelet, tormás sonka tekercs, de a vegetáriánusok sem maradtak éhen, hiszen őket rántott gomba, rántott karfiol, kaszinótojás, stb. várta.

A vacsorát követően a program második részét ismét Malina Andrea és Gombkötő Imre tánca vezette be. Melyet Horváth Benedek (2007/A) virtuóz zongora előadása követett. Bemutatójában elhangzott Frédéric Chopin: Cisz moll Nocturne-je, Rachmaninov 4-es számú Moment musical-je, Billy Joel Root beer rag-je és a Boogie Bounce. A koncert után került sor a második vetítésre, melyen a 2009/B osztály mindennapjai elevenedtek meg. A képek után ismét a táncé lett a főszerep, hiszen Trabalka Szilvia (2001/A) vezetésével a mogyoródi Karikás

Néptáncsoport kalotaszegi táncbemutatója következett.

A műsor zárásaként a BLÁG zenekar [tagok: Zólyomi Gergely (2006/A) - ének, Asbóth Veronika - ének, vokál, Winkler Barnabás - dobok, Winkler László (2006/A) - basszusgitar, Szemán László - billentyűs hangszerek, Bencsik Levente - gitárok, vokál] népszerű slágerekkel szórakoztatta a közönséget, aminek hatására a bálozók hamar táncra is perdültek. E műsor alatt a B épület kápolnájában található új orgonát az érdeklődőknek Balog P. Pius atya mutatta be egy rövid orgonakoncert keretében.

A BLÁG két órás élő zenéje után a gimnázium 12/B osztályába járó Pap Endre került a zenelejátszók mögé, és kezdte a hajnalig tartó szórakoztatást, a bálozók meglegedésére. Akik a táncban kifáradtak az alagsorban található DÖK teremben beszélgethettek, vagy éppen csocsózhattak illetve társasjátékozhattak. A bált előzetes terveink szerint vasárnap hajnali 4 óráig hirdettük meg, de a jó hangulat miatt a zárást még fél órával el kellett halasztanunk, a bálozók örömeire.

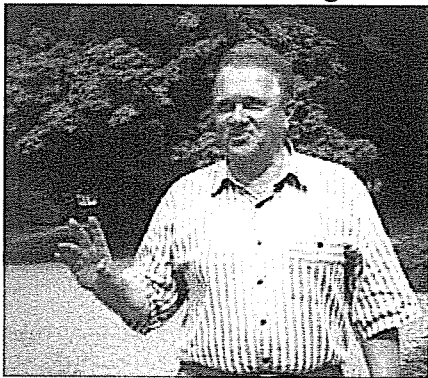
Az idei Öregdiák Bál jól sikerült, ezt igazolják az eddigi visszajelzések is. Sajnos – ahol sok ember van együtt, ez is előfordul – kisebb problémák is lehettek, úgy gondoljuk azonban, nem ezek teszik majd bálunkat emlékezetessé. A következő bál még jobb előkészítéséhez készítettünk egy kérdőívet, melynek kiértékelése cikkünk megírásáig még nem zárult le.

Találkozunk a jövő évi immár jubileumi 5. Öregdiák Bálon!

A szervezők: Farkas Kristóf Vince (2005/B), Hevesi Nóra (2007/A)

Ifj. Fekete István

A Jókai Mór után legolvasottabb magyar írónak, Fekete Istvánnak a fia a Gödöllői Premontrei

Gimnáziumban az 1942-1948 időszakban osztálytársunk volt, mint a francia tagozat bennlakó növendéke. 1932. február 28-án született. Édesapja ekkor gazdasági főintéző volt egy ajkai nagybirtokon. Édesanyja, Piller Edith a házasságkötéskor református volt, de két év múlva áttért a katolikus vallásra. Nővére, az egy évvel idősebb Edith középiskolai tanulmányait a budai Sacré Coeur-rend leányiskolájában végezte. 1949-ben, alig 18 évesen a Sacré Coeur-rend tagja lett. Ausztriában a rend *General prefectinje*, iskolaigazgató, osztrák tanügyi kormánytanácsos volt élete aktív korszakában. Jelenleg Bergen városában él.

Jól emlékszem, hogy Pista, becenevén közöttünk „Kefe”, az örökké jókedvű, sérelmek esetén mindég harcra kész diák-társunk magyar dolgozatait annak idején osztályfőnökünk Fényi Ottó atya sokszor felolvastatta vele a magyar órákon, mert már akkor kiviláglott fogalmazásaiból az írói tehetség. Premontrei diák-korára így emlékezik:

"A Kanadai/Amerikai Magyarság című lapban 25 éve meg-jelenő heti rovatomban sokszor írtam ezekről az örökéletű, szép évekről. Az egyik visszaemlékezésemben többek között ezt:"

„A legkisebb túlzás nélkül állíthatom, hogy műveltségem, emberi tisztességem kitéphetetlen gyökerét a gödöllői premontrei kanonok urak ültették el bennem.....Mikor 1942-ben elértem a gimnazista kort, akkor nagybátyám, dr. Saád Ferenc ajánlotta, hogy szüleim írássanak be a Gödöllői Premontrei Gimnáziumba. Annak is a francia tagozatába, melynek dr. Gábiel Asztrik kanonok úr volt az igazgatója. A fiatal, alig 31 éves igazgató úr nagyon kedvesen fogadott, amikor felvételi kérelmünkkel a színe elé járultunk. Édesapámmal annyira megkedvelték egymást, hogy egész életükre szóló meleg barátság alakult ki közöttük. Búcsúzásnál az igazgató úr megölelt és a szavaira még ma is tisztán emlékszem: "Látom, hogy izmos kis legény vagy! Majd megkíséreljük itt Gödöllőn, hogy megizmosítsuk az eszedet, jellemedet és a lelkedet is! "

– Hogy ez mennyire sikerült, azt én nem dönthetem el. Azt azonban tudom, hogy életem végéig a legőszintébb hálával és szeretettel fogok gondolni dr. Gábiel Asztrik igazgató úrra, osztályfőnökömre: Fényi Ottó perjel úrra, a premontrei kanonok urakra és civil tanáraimra, akik művelt, tisztességes embert, és hazaszerető magyart próbáltak nevelni belőlem. És azt is biztosan tudom, ha Magyarországon élek, amikor fiam elérte a középiskolás kort, ő is a gödöllői premontrei gimnáziumnak lett volna a növendéke.!"

Olvashatjuk személyes visszaemlékezését diákkoráról a „Karácsonyok fényessége” c novelláskötetében is, amint otthonról utazik vissza a gödöllői internátusba: *„Egyedüllétem azért is jó volt, mert az egyórás út alatt szerettem egyedül lenni érzéseimmel. Az iskolában én voltam az örökké bohóckodó, humorizáló és idétlenkedő „jópofa”, akiről senki nem tudta és nem is gondolhatta, hogy a vigyorgó, cinikus álarc mögött egy nagyon puhaszívű, érzékeny kisfiú van. Az egyórás útra szükségem volt, hogy bohócálarcomat magamra vegyem”.* (Két másik visszaemlékezése található a Premontrei Öregdiák Emlékkönyv I. kötet 219-224 oldalán).

Pista az 1948-as államosítás után a budai Petőfi Gimnáziumban tanult tovább és ott is érettségizett. 1951-52-ben az Agráregyetem hallgatója volt, ahonnan a kommunista rezsimnek nem tetsző (osztályidegen, klerikális, nemzeti érzelmű és reakciós) édesapja miatt elbocsátották. 1953-ban kiváló felvételi eredménnyel a Filmművészeti Főiskolára iratkozhatott be, de miután tudomást szereztek arról, hogy a hallgatásra ítélt író gyermeke, felvételi vizsgájának „sikertelensége” miatt tanulmányit nem kezdhette el. 1956 novemberéig az Új Ember katolikus hetilap szerkesztőségében dolgozott. Az 1956-os szabadságharcban vállalt szerepe miatt jobbnak látta az ország elhagyását.

Bécsben és Münchenben élt, majd 1957-ben Montrealba emigrált. Dolgozott mint pincér, magyar favágók francia tolmácsa, gyári munkás. Az iskolapadba újra beülve a School of Scientific Muscle Therapy intézetben sport- és gyögmasszőri diplomát szerzett. 1963-ban egy jó barátja ajánlatára áttelepült Chicagóba. 1965-ben a princetoni Anderson College-ban megszerezte a fizikoterápia doktora oklevelet. 1968-ban a Roosevelt Egyetemen hotel-motel-klub menedzseri diplomát szerzett, 1972-ben a Moody Institute-ban a metafizikai doktorátust. 2004-ig egy patinás

privát klub fizioterapeuta és a gyögymasször osztály vezetője volt, közben a Chicago és Környéke hetilapot is szerkesztette, mint laptulajdonos. 1989-ben lett amerikai állampolgár.

Édesapja nyomdokába lépve íróként komoly elismerést szerzett, számos könyve jelent meg: Ítéletidő – a híres Koppányi aga testamentuma c ifjúsági regény folytatása – , Hajótörött nemzedék, Fekete István az édesapám volt, Keresztutak, Zászlóalj a Don kanyarban, Karácsonyok fényessége, Amerika ez is, Vuk és a sima bőrűek, Vuk újra otthon, Csi és Vit meg az emberek , Kis Vuk és a velük kapcsolatos animációs rajzfilmek. 1985 óta állandó rovatot vezet a Kanadai/Amerikai magyarság című hetilapban. Az 1956-os szabadságharcban való részvételéért, magyarságvédelmi és kulturális munkássága elismeréseként több megtisztelő kitüntetést kapott, melyek többsége az ajkai városi múzeum Fekete-szobájában látható. (Az Igazolt Magyar Szabadságharcosok Szövetsége 2005-ben vitézzé avatta, A magyar Országgyűlés díszérmét és oklevelét 2006-ban kapta meg.)

1976-ban kötött házasságot a magyar származású Márta asszonnyal, aki tanárnő. Két gyermekük született: lányuk Ildikó Edith, filmművészeti egyetemet végzett. Fiuk István Mátyás, két diplomát szerzett Magna cum Laude a chicagói Loyala egyetemen. Jelenleg ügyvédi irodában dolgozik.

Pista gyakran utazik Magyarországra. Ilyenkor szinte lehetetlen eleget tennie annak a sok hivatalos és barátságos meghívásnak, amelyeket több mint 60, édesapja nevét viselő és emlékét ápoló múzeum, iskola, könyvtár, szervezet részéről kap.

/Polcz Iván/

Rónay László levele: visszaemlékezése Fényi Ottóra

Mindig élvezettel és érdeklődéssel olvasom a körlevelet, amely még mindig édesapámra emlékeztet, aki annyi szeretettel beszélt az ott töltött évekről, Hermann Egyedről, Vidákovich Aladáról, Bacsó Vilmosról, a legkedvesebb tanáiról és kedves barátunkról, Zimándi Piuszról,

akinek talán vissza tudott adni valamit abból, amit a premontreiektől kapott. Tulajdonképpen azért írok, mert végigolvastam mindazt, amit a premontrei diákok Fényi Ottóról írtak, legtöbbször fényképére tekintve. Arra gondoltam, elmondom, milyennek láttam őt a valóságban. Zimándit apám a szerzetesek elhurcolása előtti napon hozta hozzánk Budafokról, ahol a gimnázium közkedvelt igazgatója, nem mellékesen kiváló magyartanár volt. (Toldi tanítása az általános iskolában c. módszertani könyve alapján én is tanítottam Arany János művét, szerintem ezt újra ki kellene adni, akár a Rend gondozásában, nagy siker lehetne.) A riadt szerzetes berendezkedett. Ha csengő szólt, igyekezett láthatatlanná válni. A házban két ÁVH-s is lakott, tőlük rettegett leginkább.

Tudták, persze hogy tudták, hogy pap, de semmit sem tettek ellene, szerették és tisztelték.

A kis szobában, ahol ágya, íróasztala és egy üveges szekrény alkotta szerény bútortárat, hamarosan megjelent Fényi Ottó. Megjelent? Viharzott, mint a szélvész. Hangfogó nélkül robbant be, apám a régi barátság okán ölelte át, de ujjja köré csavarta anyámat is.

- Fél? – kérdezte a kis szoba felé bökve.

- Nagyon.

- Nem kell félni. Isten kezében vagyunk.

Hihetetlen nyugalom áradt belőle, ráhagyatkozó biztonsága erőt adott környezetének is. Eltűnt Zimándinál, de hallani lehetett hangját a csukott ajtón keresztül is, hiába csitította Piusz, aki akkor István néven cédulákat gyártott a Nyelvtudományi Intézetben készülő Nagyszótár számára, és élete nagy művén, Péterfy Jenő monográfiáján dolgozott. (El is készítette, be is adta kandidátusi értekezésnek, meg is fűrták. Pár nappal halála előtt kapta az értesítést, hogy mégis pályázhat. A mű könyv alakban jelent meg, félelmes munkával összegyűjtött adatait addigra szétlopkodták.)

Megbeszélésük végén teázott, apámmal beszélgettek. Soha egyébről, mint a Rend ügyeiről, a szétszóróratásban élő vagy vegetáló premontreiek életéről, sorsáról. A külföldről érkező támogatások ügyében kilincsel, sokszor emlegette a Bécsben élő Paulay Imre nevét.

Kevesen tettek rám olyan mély benyomást, mint ő, feltétel nélküli, kikezddhetetlen hitével és bizakodásával. Amikor a külföldi adományok jóvoltából sikerült lakást szerezni a Pozsonyi úton, Zimándi oda költözött, attól kezdve ritkábban láttam, bár néhanapján besüvitett, és ragyogó arccal közölte: „Közelít az idő...”

Az Új Embernél töltött éveim alatt sűrűbben találkoztunk. Akkor már néha csak nekem mondta el a Renddel kapcsolatos fejleményeket, apám már a Farkasréti temetőben nyugodott. Tanítottam olyan gyerekeket, akik az újra indult gödöllői iskolában végeztek, elragadtatva beszéltek a perjel atyáról. Biztos, hogy nélküle nehezebben indult volna újra a premontreiek tevékenysége; működése és szellemisége minden szem-pontból példamutató volt.

Még egyszer megköszönöm küldeményeket, úgy érzem, ennyivel hozzá kellett járulnom egy jelentős személyiség emlékének megőrzéséhez. Szívből köszöntelek:

Budapest, 2009. november 19.

Rónay László

Kapcsolatok (bevezető a gimnázium életét ismertető írásokhoz)

Az igazi alma matert az jellemzi, hogy sok éven át a kézzelfogható tudás mellé valami mást is ad a diákjainak. Ezt a „valami mást” nehéz megfogalmazni, de az emberség, hit, magyarság, kötődés, tisztesség szavak valamelyest körülírják. Az ilyen iskolából kikerülő diákok úgy érzik, hogy a tudásért és értékekért „cserébe” nekik is kell adni valamit, nemcsak nosztalgiából járnak vissza a gimnáziumba, hanem tesznek is azért a közösségért, amely őket felnevelte. Így érnek össze a korosztályok, amelyek közt a mindenkori összekötő kapocs a tanárok, a rend, az iskola.

Ennek egy régi, jól bevált példája a most egyetemista diákok hagyományos tájékoztatója a végzősök számára, hogy ők a felsőoktatási intézményeket ne csak az információk kiadványok hivatalos szövegéből ismerjék meg, hanem a volt iskolatársaik közvetlen, személyes benyomásai, tapasztalatai által is. A másik ilyen rendezvényünk – az előbb említett fórumot megelőzően – szintén decemberben zajlott le, és az ELTE házhoz jön nevet viselte. Mivel már nem csak egyetemi hallgató, de egyetemi oktató is van az öregdiákok között, így a 2001-ben végzett Radnai László szervezte az egyetem részéről ezt a „kiruccanást”, amelyen 4 egyetemi oktató – köztük Laci is – tartott előadást és kísérleti bemutatót a molekuláris biológia, a kémia és az éghajlat kutatás területeiről. Az igen látványos és érdekes előadások hallgatósága jórészt premis diákokból állt, de meghívtuk erre az alkalomra a Török Ignác Gimnázium és a Református Líceum biológia és kémia iránt érdeklődő tanulóit a tanáraikkal együtt. Az ilyen találkozók nemcsak az iskolák közti kapcsolat ápolását segítik elő, de megalapozhatják azokat a tanulmányi verseny eredményeket is, amelyek közül a legfrissebből, a Pannon Egyetemen megrendezett Hlavay József Országos Környezet-tudományi és Műszaki Diákkonferencián elért premontreis sikerekről is olvashatunk egy cikket a gimnázium életéről szóló blokkban. A többi, mára hagyományosnak mondható beszámoló: szalag-avató, szülők bálja, Mikulás kupa, 24 órás kosár, farsang stb. mellett, talán a legfontosabb, hogy tavaly ősztől eggyel több premontrei szerzetest szólíthatunk atyának. Ugyanis 2009 október elején szentelte pappá Hermann-József atyát Seregély István nyugalmazott egri érsek. Isten áldása kíséresse József atya életét és a gimnáziumért végzett munkáját.

Bárdy Péter igazgató

Szalagavató bál 2009/2010

A végzős év egyik legszebb ünnepe a szalagavató bál. Az idei tanévben a végzős évfolyam november 28-án gyűlt össze a Szent István Egyetem aulájába megünnepelni ezt a jeles alkalmat. A nagy nap előkészületei azonban már májusban megkezdődtek. Nem kis feladat megegyezésre jutni az apróbb részleteket illetően, ezért sosem lehet elég korán elkezdni. Ha egy osztályközösség elég összetartó, akkor a főbb vonalak, és a nagy kompromisszumok már szeptember végére megszülethetnek. Innentől kezdve már „csak” a hajnali próbákat, a méretvételeket és a várakozást kell kibírni. És ahogy az lenni szokott, ha az ember nagyon vár valamit, hamar eljött a szalagtűzés napja is.

28-án, szombaton 5 órára zsúfolásig megtelt az aula, és kezdetét vette a Műsor. Mint eddig minden évben, most is remekelt a műsort rendező évfolyam, és az igazgató úr szavai is szívhez szóltak. A szalagtűzés megható perceit nem csak a végzősök, hanem a szülők, nagyszülők is megkönnyezték. Az emlékezésre is jutott idő, hiszen megtekinthettünk a 3 osztályról egy-egy videót a boldog, és a nehéz perceket egyaránt felidézve. A szalagavató báli részét hagyományosan a végzősök tánca nyitja. Erre az osztályok nemcsak keringővel, hanem osztálytáncokkal is készülnek. Az idei felhozatal nagyon sokszínű volt. A 12/c. osztály Michael Jackson nagy slágereiből készített egyvelegre táncolt. A popkirály is megirigyelte volna a Jacko-mozgást végző táncosokat! A 12/a.

egy lila, elegáns, mégis mozgalmas jive-val rukkolt elő. A ritmusos zenét hallva az egész aula megélénkül, és legszívesebben előzönlötte volna a parkettet. A 13/b. egy fergeteges és színes ír táncot adott elő. A talpalávalót Michael Flatley zenekara szolgáltatta, a táncot a mester tanította be.

Az elmaradhatatlan keringők idén még gyönyörűbbek voltak, mint eddig bármikor. A lányok szebbnél szebb ruhákban, a fiúk pedig igazi gentlemanként vonultak a meghívottak elé. A három

osztály három külön valcerre sereglett az aulában, mégpedig két bécsi keringő és egy angol-keringő dallamaira. A megkoreografált táncok után már az igazi Bálé volt a főszerep. Mindenki, aki kicsit is tudott táncolni, a parketre lépett, és éjfélig koptatta cipőjét.

Vasárnap reggel az egész olybá tűnt, mintha csak álom lett volna. Pedig az itt látható kép nagyon is valóságos mulatságot ábrázol. Már csak remélni lehet, hogy ez ugyanígy lesz az érettségivel is.

Tóth Vivien 13/B

Csaknem száz középiskolás vett részt a Hlavay József diákkonferencián

A Pannon Egyetem Mérnöki Kara február 5-én, csaknem száz középiskolás diák részvételével rendezte meg a Hlavay József Országos Környezettudományi és Műszaki Diákkonferenciát. A konferencia megálmodója és létrehozója dr. Hlavay József egyetemi tanár, a Föld- és Környezettudományi Tanszék vezetője volt. 2005-ben bekövetkezett halála óta a diákkonferencia az ő nevét viseli. A diákok az ország minden pontjáról, összesen 19 iskolából érkeztek, felkészülésüket 13 pedagógus támogatta. A verseny különböző kategóriáiban budapesti és gödöllői diákok szerepeltek a legjobban. A konferencia célja a természet- és műszaki tudományok népszerűsítése az erre fogékony, tehetséges középiskolás diákok körében. Ebben az évben a diákok három kategóriában mérték össze tudásukat: saját kutatómunka bemutatása kategóriában, két szekcióban (Élő és élettelen környezet és Egészség- és környezetvédelem szekció) 11 intézmény 24 diákja 13 előadással vett részt. A kémia feladatmegoldó verseny kategóriában az első két forduló eredményei alapján 19 versenyzőből 9 diák jutott a laboratóriumi feladatokat is tartalmazó döntőbe. A legnagyobb érdeklődés a junior mérnökverseny kategória iránt volt: 13 csapat 39 diákja mérte össze tudását az építési feladatok megvalósítása során. A diákkonferencia záró, értékelő ülésén a legjobb eredményt elért diákok, illetve csapatok közel kettőszázezer forint értékű könyvvásárlási utalvány vehettek át.

A saját kutatómunka bemutatása kategória mindkét szekciójában a gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnázium, Egyházzenei Szakközépiskola és Diákotthon tanulói Déri Máté és Tóth László (Élő és élettelen környezet szekció), Holczinger János és Hegedűs Ferenc (Egészség- és környezetvédelem szekció) végeztek az élen.

Az Élő és élettelen környezet szekció második helyezettjei Kanti Veronika és Kósa Ádám a zalaegerszegi Kölcsey Ferenc Gimnáziumból érkeztek; a harmadik legjobbnak ítélt kutatómunkának járó elismerést szintén a zalaegerszegi Zrínyi Miklós Gimnázium tanulója, Papp Tibor kapta.

Az Egészség- és környezetvédelem szekció második helyezettjei Gozsovcics Dóra és Zichó Viktor a tatai Eötvös József Gimnázium diákjai; a harmadik helyet a székesfehérvári Belvárosi I. István Középiskola Bugát Pál Tagintézményének tanulói Horváth Dorina, Szalai Barbara, Vasharapó Rita szerezték meg.

A kémia feladatmegoldó verseny legjobbjá Szabó Dániel a budapesti Eötvös József Gimnázium diákja, a második legjobb eredményt az ELTE Apáczai Csere János Gimnázium tanulója, Sebő Anna érte el. A harmadik helyezést a kecskeméti Bolyai János Gimnázium diákja Bekő László tudhatja magáénak. A szekcióban a negyedik legmagasabb pontszámot elért tanuló munkáját is jutalmazta a zsűri, az oklevelet zalaegerszegi Zrínyi Miklós Gimnázium tanulója Varga Bence vehette át. A veszprémi Lovassy László Gimnázium hallgatói kiválóan szerepeltek a junior

mérnök-verseny kategóriában megszerezve ezzel a második (Wágner Olivér, Tölgyesi Ákos, Horváth Bálint) és harmadik (Janosov Milán, Károly Kolos, Drágán Dávid) helyezést. A mérnökverseny legjobb csapata a budapesti Baár-Madas Református Gimnáziumból érkezett, a csapat tagjai: Heizer Balázs, Herjeczki Tamás és Wágner Olivér. A Pannon Egyetem Föld- és Környezettudományi Tanszéke, a Magyar Tudományos Akadémia Veszprémi Területi Bizottságának Környezet- Föld- és Energetikai Szakbizottsága, valamint a Magyar Kémikusok Egyesülete 2003-ban rendezte meg az első Középiskolai Környezet-tudományi Diákkonferenciát.

E cikk a HÍR TV internetes oldalán illetve az INDEX hírportálon is megjelent. A Premontreis mérnökcsapat (Demény Donát, Szekeres Péter és Wirnhardt Bálint) összetettben ugyan csak negyedik helyezést ért el, de az általuk papírból és hurkapálcából épített híd messze a legnagyobb teherbírású volt. A terhelési próbán a híd 26 db másfél literes ásványvizes palackot bírt el (kb. 40 kg), szemben a második helyezett csapat 15 palackjával. A mellékelt képen éppen a terhelési próbát láthatjuk.

(DD, SzP, WB)

Mikulás kupa

2009. december 12-én immáron 5. alkalommal került sor a nagyon sokak által várt – már hagyományosnak mondható – Mikulás-kupára az Öregdiák egyesület szervezésében, amelynek idén is a Gimnázium sportszarnoka adott otthont. Az öregdiákok mellett meghívást kapott az iskola diákcsapata, valamint a tanárok is. A csoportmérkőzések után négy csapat jutott tovább.

Elődöntők:

Diák-válogatott	2000	2-2 (hétmétereseikkel: 5-4)
2001	2002	1-0

Bronzmérkőzés:

2002	2000	1-0
------	------	-----

Döntő:

2001	Diák-válogatott	2-1
------	-----------------	-----

A győztes évfolyam tagjai: Pandi Zoltán, Kmetty Zoltán, Büttner András, Illés Gábor, Szántai Béla, Dezső Ákos, Dörnyei Márton. A torna gólkirálya Kmetty Zoltán, a legjobb kapus pedig Pandi Zoltán lett, mindkét játékost a végső győzelmet megszerző 2001-es évfolyam adta, minden kétséget kizárva, hogy idén ők voltak idén a legjobbak.

A torna ismét bebizonyította, hogy a sport remek alkalom arra, hogy a régi barátok, ismerősök összejöjjenek, és sportolással, beszélgetéssel és szurkolással töltsenek együtt egy kellemes napot.

Bajnóczi Gergely 2002/B

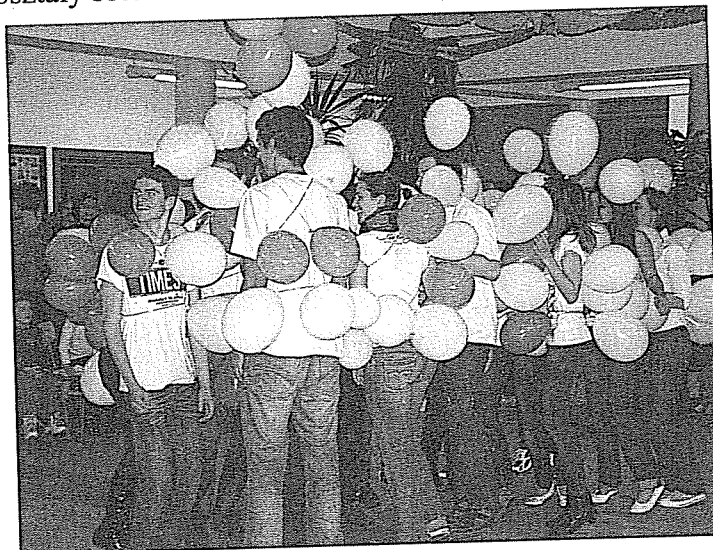
ISKOLAI FARSANGI BÁL 2010

A hagyományoknak megfelelően a nagyböjt előtti utolsó pénteken volt a bál. A rendezvény fontosságát jelzi, hogy szinte minden osztály előadott valamilyen produkciót, már napokkal előtte lázasan készült a „megmérettetésre”. Itt nem a díjak voltak a

fontosak, hanem hogy mindenki kivette részét a közös munkából, együtt nevetett a látványosabbnál látványosabb, illetve viccesnél viccesebb jelmezeken, ötleteken, s nem utolsó sorban jól érezte magát a verseny utáni táncos bulin. A műsort a hetedikesek tapsrondója nyitotta meg, ezután következett az osztályok jelmezes felvonulása. Az újonc ötödikesek fergetegesen táncoló majmökként varázsolták el a „sulidzsungel” többi lakóját. A hatodik osztály kedvenc olvasmányait jelenítette meg átütő sikerrel; a zsűri ugyanis nekik ítélte az egyik fődíjat. A hetedikesek élő kívánságműsort jelenítettek meg a szín-padon rapperekkel, cigánytáncsal, táncos lányokkal, Limbó Hintóval. A nyolcadik osztály nagyszerű vadnyugati produkciójának tapsolhattunk a következőkben. A felsősök műsorában láthattunk Scooby Doo-paródiát, mesehíradót, egyveleget a mozi történet legsikeresebb filmjeiből, zongora-játékot, rockzenekari próbát, hernyó- és papucs-állatkák, ill. *m & m's* cukorkák táncát, sakkfigurák isaszegi csatáját, Hungária-nosztalgiabulit, s mindezeket az élményeket leöblíthettük egy jó hideg buborékos ásvány-vízzel az egyik végzős osztály jóvoltából. A nagyok fő-díját a 10/a osztály sötétben előadott fantasztikus lézermozija kapta.

A tanárok produkcióját ezúttal a padokban felejtett sok-sok hasznos és haszontalan holmi ihlette. A takarítás nehéz munkája igazgató úrra maradt, aki Szőnyi Gergely és Szabó Csaba dalszövegére kisöpörte a szereplőket a színpadról. A program tombolával, tánctanítással, Zsuffa Ába dalai-val, majd Téglás Levente együttesének koncertjével folytatódott. Eközben a büfében a hatodik és hetedik osztályok által kínált rengeteg finomság várta az éhes vendégsereget.

A hangulat az estét záró diszkóval hágott tetőfokára. A felszabadultan táncoló tömeg nehéz szívvel vette tudomásul a program végét jelző Esti mese dallamának felcsendülését.

(a bálozók)

Kedves Öregdiák Társunk!

Az őszi beköszöntével és egyben az év végéhez közeledve szeretnénk figyelmedet felhívni a tagdíj fizetéssel kapcsolatos teendőkre, lehetőségekre. Ahogy bizonyára tudod terveink, célkitűzéseink megvalósításához – az elhatározáson és akaráson túl – anyagi természetű eszközök is szükségesek.

Az egyesületi tagságnak Alapszabályunkban megfogalmazottak szerint jogai és kötelességei vannak. A jogok közül a legfontosabb, hogy részt vehet az Egyesület rendezvényein. A tagok kötelességei közé tartozik az Alapszabályban felsoroltak között a tagdíj megfizetése.

Egyesületünk minden tagjának az Egyesülethez tartozás kifejezésére egy szimbolikus tagdíjat kell fizetnie. Jelenleg, 2009 januártól kezdve az éves tagdíj összege 1500 forint, míg az iskolába járóknak 1000 forint. Ez igazán jelképes összeg, nem gondoljuk, hogy bárkinek megerőltetné a pénztárcáját.

Fentiek alapján arra kérünk Téged – amennyiben még nem történt meg – , hogy a 2009. évi tagdíjfizetési kötelezettségednek tegyél eleget. Amennyiben a tagdíj befizetése olyan terhet ró Rád, amelyet nem tudsz vállalni, jelezd a méltányossági kérelmed az osztályfelelősödnek.

A hátralék megfizetésére 2010. június 30-ig türelmi időt szavazott meg a Vezetőség, az addig nem fizetőket azonban kénytelenek leszünk az őszi ülésen a névsorból törölni! A fizetés módjára a következő három lehetőség adódik:

1. Belföldi befizetés az Egyesület részére az OTP-nél kezelt 11742049-20260804 számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál.

2. Banki átutalás a fenti, 11742049–20260804 OTP-nél vezetett számlaszámra.
3. Postai úton, csekken történő befizetés a fenti számlaszámra. Kérésre csekket tudunk küldeni, bár szeretnénk kérni, hogy a befizetés során az első két lehetőség közül válassz. **(A postai átutalás drága, az OTP-nél való befizetés előnyösebb.)**

Elérhetőségeink a következők:

Központi ügyintézés helye: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete, 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Elektronikus úton / e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com

Budapesten: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu), Tel: 337-2550
dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u. 25. (e-mail: ipolcz@t-online.hu), Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7., Tel: 226-4852, (e-mail: varady-brenner@actel.hu)

Mindnyájatok együttműködésére számítunk!

A Premontrei Öregdiákok Egyesületének Elnöksége

Sárközy Pál premontrei öregdiák

Nicolas Paul Stephane Sárközy de Nagy Bócsa — így jegyezték be Párizs előkelő XVII. kerületének anyakönyvébe a párizsi szülészeti klinikán – 1955. január 28-án született. Ő Sárközy Pálnak a 3. fia, akit 2007 májusában Franciaország köztársasági elnökévé választották.

A nagybócsai Sárközy család 1628-ban kapott nemességet II. Ferdinánd királytól, a család nevét a csallóközi Sárközről nyerte. A Sárközy család a XVII. sz. végén megvásárolta Kisasszondfalut és Bócsát Somogy megyében. Bócsáról kapta a család előnevét. Az ősök között alispánok, táblabírák, főszolgabírók vannak, egyik őse 1848/49-es főhadnagy.

Pál édesapja György Szolnok város polgármestere. Az 1930-as években működése alatt épült a Tisza szálló, modernizálták a színházat. Pálék hárman voltak testvérek: ifj. György, aki a külügyminisztériumban dolgozott, Gedeon, aki Ludovikás tűzértiszt volt.

A Sárközy család alattyáni birtoka a gyermektelen Maár Lajos tulajdonába került. Közeli rokonként gyakori vendégei voltak a Sárközy fiúk, Pál akkor is, amikor bátyjai már dolgoztak. A rokon neki szánta a birtokot, de erre nem került sor, 1945-ben felosztották.

Pál 1929-ben Szolnokon született. Gimnáziumi tanulmányait 2 évig (1938-1940) Gödöllőn a francia gimnáziumban végezte konviktorként. 1944 decemberében Ausztriába menekült és csak több hónap elteltével térhetett haza. György és Gedeon Németországba disszidált.

Pál társadalmi osztályát az egyre nagyobb hatalomra szert tevő kommunisták üldözték. Segédmunkásként is dolgozott. A fordulat évében a 20 éves fiatalember Nyugatra távozott. Baden-Badenben, közel a francia határhoz jelentkezett az idegenlégióba, de nem került kepi blanc a fejére. A toborzóorvos szolnoki volt, aki jól ismerte a családot. Katonai szolgálatra alkalmatlannak minősítette. Az orvos a családot is értesítette, hogy megmentette a fiatalember életét. Beindult a francia-vietnámi háború. Pál, aki jól tudott franciául Marseille-ben telepedett le. Egy év múlva Párizsba költözött és sikeres hirdetésszervezői céget alapított.

Itt találkozott Andrée Mallah-hal későbbi feleségével. Andrée édesapja görög-szefárd zsidó volt, aki urológus orvosként dolgozott Párizsban, egy elegáns XVII. ker. klinikán. A joghallgató lány a zsidók saját törvényei szerint nem volt zsidó. Édesanyja lyoni katolikus hadiözvegy Adale Bourier. A család ragaszkodott ahhoz, hogy a házasság előtt térjen át a katolikus hitre.

Pálnak 3 gyereke született: Guillaume textilipari vállalkozás tulajdonosa, Francois egészségügyi menedzser. Pál az 1970-es évek végén elköltözött a családtól és csak időnként látogatja meg.

Paul Sárközy de Nagy-Bócsa néven csak 1975-ben tartotta szükségesnek, hogy felvegye a francia állampolgárságot, a hontalan Nagybócsi de Sárközy helyett. 1999-ben Budapesten találkoztak a Sárközy család tagjai, hogy megünnepeljék Pál 70. születésnapját. Két testvérével, feleségekkel Nicolas a politikus is eljött, hogy megismerje magyarországi családját és ősei egykori hazáját. Az itthon élő rokonok is eljöttek.

Nicolas sokat tanult ifjúkorában anyjától és nagyapjától Benoit Mallahtól. Az öreg Mallah gaulle-ista volt. Ez máig érezhető Nicolas Sárközy politikai hitvallásában is. E mellett gyakorló katolikus. Nicolas is egyházi gimnáziumba járt és minden vasárnap szentmisét hallgat. Ő a francia köztársasági elnökök közül az első, aki büszke magyar származására.

Sárközy Pál 2009-ben is járt Magyarországon és meglátogatta egykori itteni életének emlékhelyeit, többek között a Gödöllői Premontrei Gimnáziumot is.

Dr. Horváth László

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 40. sz. kiegészítése és változások

2009. október 15-től 2010. március 15-ig (lapzártáig).

• **Elhunytak:** Cselley László (1938/B. évfolyam, megh. 2009.11.08, Bp.), Sára István (1938/B. évf, megh. 2010.02.04, Gödöllő), Angyal Nándor dr. (1944. évf, megh. 2009.11.13, Bp), Kaiser Géza dr. (1944. évf, megh. 2009.10.11, Balatonfüred), Herczegh Géza Gábor dr. (1947. évf, megh. 2010.01.11, Bp), Sóti László dr. (1947. évf, megh. 2009.11, Gyöngyös), Józsa Gáborné dr. Zachár Klára (1952. évf, megh. 2009.10.31, Dunaújváros), Fazekas Endre dr. (évf. kív, megh. 2009, Bp), Sártory Endre (évf. kív, megh. 2008.12.04, Sümeg), Moortgat, Pierre (francia tanár, megh. 2009.10.17, Párizs), Veszeloyszky Albin O. Praem. (megh. 2009, De Pere, USA).

• **Belépő:** Vámos Jánosné dr. (pártoló tag)

• **Házasság:** Gémesi Márta (2000/A évfolyam) 2009-ben Nikolényi Istvánnal, Nagy Domonkos (2005/B évfolyam) 2009-ben Lukács Beátával, Orova Katalin (2000/A évfolyam) 2009-ben Kiss Gergellyel, Lakatos Mária (évfolyam) 2010-ben Tóth Attila Zoltánnal.

• **Gyermekáldás:** Nagy Miklós Márton (Nagy Domonkos fia), Tóth Félix (Tóth Tibor fia).

• **Változások bejelentése:** A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését. A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy búcsút vehessünk.

• **Tagdíj és befizetések:** A 2010. évi tagdíj 1500 Ft, a még nem dolgozó tagoké 1000 Ft. Néhány tagtársunk – bizonyára elfelejtve – 1-2 éve nem fizetett tagdíjat. Az Egyesület Választmánya a nem fizetőknak 2010 június 30-ig türelmi időt adott, de utána – az Alapszabály értelmében – a nem fizető önmagát zárja ki a tagságból. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. A befizetés előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. Belföldiek számára csekket mellékelünk! Külföldön élő tagtársaink lehetőleg hazalátogatóval küldjék el a tagdíjat. Bankszámlával rendelkező nevére szóló átutalás is megfelelő.

• **Bármilyen csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) küldünk az ezeket igénylőnek. Az Alapítvány a befizetésekről igazolást küld, a törvény szerinti összegek leírhatók a személyi jövedelemadó alapból. Az Alapítvány adószáma: **18672239-1-13**.

• **Kérés:** Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a körlevelek kiadását, szétküldését, rászorulóknak segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségeket is – köszönettel!

• **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiákközösségünkről. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének, jelentkezési lapot adunk!

• **Programok:** Szent Norbert ünnep és közgyűlés 2010. június 5-én 9,30-kor kezdődően.

• **Jubiláló évfolyamok:** az 1940-ben, 1945-ben, 1950-ben, 2000-ben és 2005-ben érettségizett öregdiákok tartják jubileumi összejuvételüket.

• **Könyvvásárlási lehetőség:** Az eddig megjelent 4. Emlékkönyv, az 1. Emlékkönyv (1998-as) javított kiadása; kapható még a Mécs László és a Szondy Klári könyv, a 2. és a 3. Emlékkönyv (utóbbi kétkötetes); mindezek kiadványonként 1000 Ft-ért megvásárolhatók Gödöllőn. Elküldésüket is lehet kérni az Egyesület gödöllői címén (lásd alább) vagy az évfolyamfelelősöknél.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com)

Budapesten: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550

dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@t-online.hu) Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

(e-mail: varady-brenner@actel.hu)

Honlapunk címe: <http://oregdiak.premontrei.hu>

MEGHÍVÓ

Szent Norbert ünnepre és közgyűlésre, 2010. június 5-én, szombaton, Gödöllőre

A Gödöllői Perjelség és az Öregdiák Egyesület hívja az ünnepi találkozóra és közgyűlésre a régi és a mai iskola tanárait, diákjait, a hozzátartozókat és akiket összeköt a Premontrei Rend tisztelete, a Gimnázium és Nevelőintézet szelleme, az iskolaévek alatt kifejlődött barátság és szeretet.

Az ünnepi találkozó egyúttal az Egyesület éves közgyűlése is lesz.

Kérjük a gépkocsival érkezőket, hogy a gimnáziumnál parkoljanak, a Fácán soron kevés a hely. A nehezen járóknak adjunk segítséget!

Az ünnepi találkozó programja:

A közgyűlést a Fácán sor 3. alatti templomban tartjuk. A résztvevő egyesületi tagokat a templom bejáratánál regisztráljuk.

9.30-kor kezdődik a közgyűlés. Először a főtitkár üdvözlí a résztvevőket s megállapítja, hogy határozatképes-e a létszám. Ez várhatóan nem lesz meg, ezért megismételt közgyűlést fog hirdetni, melyet – a létszámtól függetlenül – az ünnepi szentmise után tartunk.

Az ünnepi szentmise a hagyomány szerint Szent Norbert ünnephez legközelebbi szombatra esik. Ezen megemlékezünk a Rendről, egykori tanárainkról és diaktársainkról, élőkről és elhunytakról.

10.30-kor kezdődik az újbóli közgyűlés. Az elmúlt évre vonatkozó beszámolók (főtitkári, ellenőrző bizottsági, alapítványi) elhangzása után ezekkel kapcsolatos kérdések ill. észrevételek megtételére van lehetőség, amelyeket a közgyűlés megvitat. A beszámolók megszavazása napirendi pontonként történik. A közgyűlés feladata a jelen körlevélben található módosított Alapszabály és egyes tisztségviselők személyének jóváhagyása. Ezekről is napirendi pontonként kell szavazni.

A közgyűlés után (kb. 12.00-kor) a társegyesületek (Kassa, Nagyvárad, Budafok) és a jubiláló évfolyamok (1940, 1945, 1950, 2000/A és B, 2005/A és B) 2-2 perces beszámolói következnek.

A közgyűlést követően a helyszínen kiállított könyvekből (az 1, a 2, a 3. és a 4. Emlékkönyv, a Mécs László kötet, Szondy Klára életrajza) is lehet vásárolni. Ezek mindegyikének ára 1000 Ft.

12.30-13.00 között átvonulás a gimnázium aulájába (Egyetem-tér).

13.00-14.30 között közös ebéd. Ez alkalmat ad az évfolyamok tagjainak találkozására, beszélgetésre. Az étkezde asztalán táblákkal megjelöljük az évfolyamokat és az ebédre jelentkezők neveit, ezért kérünk előzetes jelentkezést (telefonon vagy írásban, a gödöllői címen vagy a körlevél végén megadott címeiken).

14.30-kor koszorút helyezünk el a kopjafás Emlékműnél az elhunyt iskolatársak tiszteletére, majd Fényi Ottó sírján. Esetleges záró programokról az aulában adunk tájékoztatást.

A befizetésekre és a jelentkezésre vonatkozó tájékoztató:

A gödöllői ebéd ára személyenként 2000 Ft. Lehetőleg az OTP-ben feladott egyesületi csekken, akár a tagdíjjal együtt kérjük befizetni, feltüntetve, hogy az összegből mennyi jut tagdíjra, mennyi ebédre (személyek száma) és (ha többet fizet) a megajánlott rész. Lehet a helyszínen is fizetni, de a sorban állás elkerülésére a csekkes befizetést javasoljuk. **Minden részt venni szándékozótól feltétlenül kérjük (május 25-éig) a jelentkezést,** akár a csekkes befizetéssel, akár külön levélben. **Elsősorban javasoljuk ezt az Egyesület gödöllői címére elküldeni, mert csak így biztosítható az évfolyamok tagjainak egymás melletti elhelyezése!** Külföldiek az ebédet a helyszínen fizethetik. A részvételi szándékot e-mailen vagy telefonon is lehet közölni. Az Egyesület e-mail címe: oregdiak.egyesulet@gmail.com, telefonszáma: 06-28/430-879. Kérjük, hogy azok a belföldiek, akiknek az ebéd megfizetése nehézséget okoz, jelezzék a jelentkezéskor; az Egyesület nekik térítésmentes ebédet biztosít. A korábban közölt tagdíjmentességet élvezőknek ebédje is ingyenes.

Francia diákok szakmai gyakorlaton a Premontrei Gimnáziumban

Az idei tanév elején francia testvériskolánkból, a masseube-i Saint-Chrisophe Iskolából 24 francia diák és 3 kísérőtanár érkezett szakmai gyakorlatra. Ezek már érettségizett diákok, akik ott-hon kétéves mezőgazdasági szakképzés keretein belül környezetvédelemmel foglalkoznak. Azzal a konkrét céllal érkeztek Magyarországra, hogy megismerjék nemzeti parkjainkat, megfigyeljék az élőhelyeket, a növény- és állatvilágot, tanulmányozzák az itteni természetvédelmet.

Kerényi Zoltán, iskolánk biológia tanára, aki egyébként kitűnően beszél franciául, gondoskodott számukra színvonalas szakmai programról. A Hortobágyi Nemzeti Parkban a halastavakat, a madárfaunát, a jellegzetes növénytársulásokat, a szikes puszták növényvilágát tanulmányozták. A Gödöllői dombság területeire is elküldte őket, ahol a lápok, a homokpuszta-gyepeket, a gyurgyalg- és partifecske-költőtelepeket figyelték meg. A Duna-Ipoly Nemzeti Parkba is ellátogattak, a pilisi len élőhelyét akarták megnézni, a Sas-hegy természetvédelmi területeit is bejárták.

A magyar madarászok munkájával az ócsai madárgyűrűző táborban ismerkedtek meg. A francia diákok nagyon lelkesen vettek részt az összes szakmai programon: kérdeztek, jegyzeteltek, hiszen otthon minderről beszámolót kellett írniuk.

A szakmai képzésen kívül szórakoztató és kulturális programokat szerveztünk számukra. Rögtön a megérkezésük után megnézték a gödöllői kastélyt, majd még aznap az iskolánkban éppen ezen a napon zajló 12 órás focibajnokságon is részt vettek: sor került a forró hangulatú Magyarország – Franciaország rangadóra, amelynek mindenki nagy meglepedésére döntetlen lett az eredménye.

Másnap egész napos budapesti idegenvezetős városnézésre vittük őket, egy másik napon pedig Szentendrére látogattunk. Az estét is igyekeztünk kihasználni, nagy sikerű táncbálat tartottunk nekik, ahol fergeteges moldvai táncokat roptak a magyar diákokkal. A búcsú estén a mogyoródi pincesorra látogattunk, ahol a magyar borászat gyakorlatáról hallottak előadást, s a borkóstoló után felcsendültek a szebbnél szebb baszk népdalok. Meglepve hallottuk, hogy több szőlőmester is gyönyörűen tudtak énekelni ezek az egyébként nem zenész fiatalok.

Elmondásuk szerint nagyon jól érezték magukat. Nagyon hálásak voltak Kerényi Zoltán tanár úrnak a színvonalasan összeállított szakmai programért, Kissné Papp Gabriella, igazgatóhelyettes asszonynak, aki az élelmiszerügyről gondoskodott, s igyekezett velük megismertetni a magyar konyha ízeit, valamint a franciáknak, Jean-Luc Cronn-nak, Babicz Máriának az egyéb programokért, és persze diákjainknak, akik beszélgettek velük, elkísérték őket mindenhol.

Jó érzéssel tölt el minket, hogy ezeknek a francia diákoknak már nem cseng üresen az a szó, hogy Magyarország és Gödöllő, biztosak lehetünk benne, hogy jó hírünket viszik el a nagyvilágba.

Babicz Mária franciatanár

24-órás kosár

Az verseny nagy sikerekkel, és kisebb vereségekkel zárult, de büszkén mondhatjuk, hogy megcsináltuk, hiszen minden meccset lejátszottak és a menzáról is elfogyott az ételek nagy része. Ez a tény arra enged következtetni, hogy idén is igen sokan látogatták meg és jelenlétükkel emelték az esemény színvonalát. Külön öröm volt számunkra, hogy sok régi diáktársunkat köszönthettük körünkben. Még nagyobb örömet okozott, hogy nemcsak ingyen enni jöttek el, hanem játszani is.

Ebben az évben bevezettünk néhány újdonságot remélve, hogy ezzel valamiféle hagyományt teremtünk illetve, hogy több embert tudunk majd elcsábítani. Név szerint ping-pong, csocsó és póker, amelyekre a vártnál kevesebben jelentkeztek, de garantáltan jó szórakozást biztosított a résztvevők számára. E versenyek végén a dobogós helyezettek szép nyereményekben részesültek.

A meccseken elkerülhetetlenül megjelenő ellentéteket a bírók áldozatos és folyamatos munkájával könnyűszerrel áthidaltuk. Nagy örömmel konstatáltuk, hogy ez alatt a nap alatt a házirend megsértésére, tudomásunk szerint nem került sor. A menza hangulatát fokozta egyrészt az osztályok által beszolgáltatott különféle mennyiségű és minőségű ételek tömkelege. Emellett még jól elűthették az időt a játékosok, két meccs között, a szervezők által biztosított játéktérben, mindenféle szociális, a közösséget építő, magas színvonalú társasjátékkal.

A meccsek folyamán a lendületet és az ébren maradást elősegítette a választékos, minden igényt kielégíteni igyekvő zenei repertoár. A csak igazi mai slágerek közt fellelhetünk, egy-két régi kedvencet is, így például a tanárok meccsei alatt csak az örökzöld mindenki által jól ismert számok nyújtották a talpalávalót. Ezen kívül kapcsolódással szolgált, az egy napra, multimédiás teremmel átalakult, a „csak zokniban” felirat miatt, messziről szaglószerrel jól érezhető, kondicionáló egység. Mozihoz kísértetiesen hasonló látványban részesülhettek azok, akik betérek megpihenni egy hosszú, kiadós utközet után. Összesítve elmondjuk, hogy sikerült színesebbé varázsolnunk az iskolai élet ritkán szürke hétköznapijait. Reméljük az elkövetkezendő években is majd úgy fogunk visszagondolni rá, hogy másképp nem is tölthettük volna el azt a napot.

Wirnhardt Ádám 12/b, Holczinger János 12/a

Szülők bálja 2009.

Nagy öröm számunkra, hogy a minden őszele megrendezésre kerülő, A Szülők a Premontrei Gimnáziumért Egyesület által meghirdetett „Szülők Bálja” iskolánk elmaradhatatlan eseményévé vált, melyet szülők és tanárok egyaránt izgatottan várnak.

Az idei bál volt sorrendben a nyolcadik. Hagyományunk szerint, először mindig egy nevezetes személyiség vagy esemény éppen aktuális évfordulója kapcsán, nevet adunk a bálnak. Úgy döntöttünk, hogy most megtörjük ezt a hagyományt. Az elmúlt évek jó tapasztalatai, a korábbi bálók sikerei alapján úgy gondoltuk, hogy a bál megrendezéséhez nincs szükség hajánál fogva előrangot indokra. Legyen elég „csak” annyi, hogy mi szülők és gyermekeink nevelői, tanárai a rendtagokkal karöltve szeretnénk együtt lenni, eltölteni közösen egy kellemes estét, lehetőséget adva a találkozásra, ismerkedésre, tartalmas szórakozásra. Megnyugvással töltheti el lelkünket az a tény, hogy amikor olyan világot élünk, ahol a valódi értékek elsikkadnak, eluralkodik a globális szellemi és lelki elszegényedés, akkor a mi iskolánkban rendszeresen, igazi értékeket képviselő, példát mutató szellemi és lelki feltöltődésre van lehetőség. Büszkén állíthatjuk, hogy ez a mi nagy kincsünk, kivételes adományunk! Egy ilyen alkalom, mint a Szülők Bálja lehetőséget ad arra is, hogy szeretett tanáraink, diákjaink azon oldalukat mutathassák meg a kedves szülőknek, ami nem, vagy kevéssé ismert, vagy éppen szokatlan, nem mindennapos és csak ilyenkor válhat ismertté, kerül a nyilvánosság elé. Az est repertoárja is erről árulkodott:

Legelőször néhány éve működő egyházzenei képzésünk szakavatott, a zene világában jártas tanárai, élükön Piusz atyával csillogtatták meg tehetségüket, és kápráztatták el a hallgatóságot virtuóz zongora előadásukkal. Majd a komolyzenélés terén is tehetséget mutató Sivadó testvérek kamara muzsikálását élvezhettük, akik

előrevetítve az est fő számát, stílusosan vonós-négyest adtak elő. Ezután ugyanis a tantestület tagjaiból verbuválódott alkalmi szintársulat Szőke Szakáll: „Vonós-négyes” című bohózatát adta elő, mondanom sem kell, mint minden évben, most is hatalmas sikerrel. A szöveg- és helyzetkomikumok áradata egy csapásra jókedvre derítette a közönséget, amely ezúttal is vastapssal jutalmazta a tehetséges színészek fergeteges játékát.

Egy bál nem lehet nyitó tánc nélkül. Csiki-Bege Karina versenytáncos diáklányunk magával ragadó táncbemutatójával nyitottuk meg az idei Szülők Bálját. Az ebédlőben mindenkit finom

svédasztalos vacsora várt, utána tánc következett élőzenével kötetlen együttlétben.

Ezen az estén egy kivételes és különleges élményben is része lehetett minden kedves megjelentnek. Ugyanis Piusz atya az egyházzenei számunkra a kápolnában frissen elkészült gyakorló orgonát mutatta be és szólaltatta meg a műsor után folyamatosan a szülőknek és az érdeklődőknek. Mindenkit ámulatba ejtett ez az aprólékos kézimunkával gyártott mestermunka és nagy élvezettel hallgatták, amint Piusz atya ezen az országos szinten is páratlan és különleges hangszerezen játszott.

Egyesületi bálunk megrendezésekor fontos szempont az is, hogy a szellemi és lelki feltöltődés mellett az egyesület kasszáját is gyarapítsuk, amelyből jótékony célokat valósíthatunk meg, vagyis a belépőjegyek és a támogatójegyek árából keletkezett bevételt az iskola javára szándékozzuk fordítani. Nagyon köszönjük a szülők áldozatos támogatását. Emellett hálás köszönet mindazoknak, akik a bál előkészületi munkáiban részt vettek, és a lebonyolításban segédkeztek, valamint a

szereplőknek, akik lelkesen, tetterre készen vállalták a fellépést azért, hogy szülők, tanárok, rendtagok azon igénye, hogy együtt eltölthessenek egy tartalmas és vidám estét 2009. őszén ismét megvalósulhasson.

Dombóvári Lászlóné elnök

Látogatásunk három amerikai missziós házban

Amerikai tartózkodásaink egyikén fölkerestünk három, Los Angeles-től nem nagyon távoli missziót. Ezek közül kettő a mai napig is működik. Ferences barátok lakják és látják el a szolgálatot. Mindkettőben rendszeres istentiszteleteket tartanak, múzeumok működnek, s természetesen shop-ok is vannak.

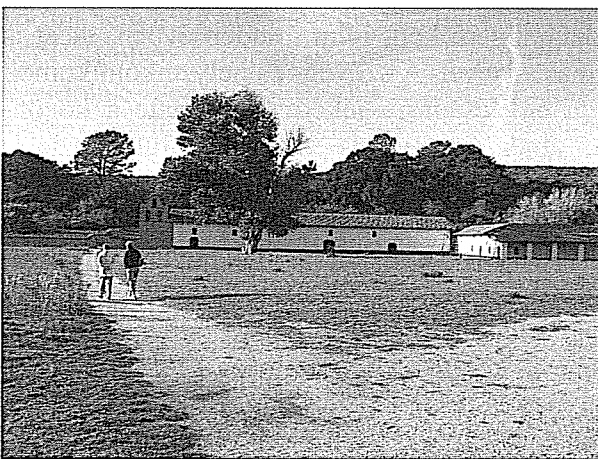
A legnagyobb misszió a Santa Barbara, a hasonló nevű helységben. Itt hallgattunk advent első vasárnapján szentmisét, melyet igazi, mezítláb, sarus, fiatal ferences barát celebrált. Tekintélyes hangerőt és gyönyörű hangzást képviselt a templom kórusa.

Nagyságához méltó a környezete, a múzeum rendkívül gazdag az indián korból származó tárgyakban és stílusos öltözékekben.

Igazán meghitt a Santa Inez-ről elnevezett, szintén máig is működő misszió a

kaliforniai dimbes-dombos vidéken. A bejáratát a stílusos, spanyolos harang (nem is tudom mi) jelzi az úton csak elrohanó autók számára.

Nagyon szép a szabadtéri keresztútja, festett képek jelenítik meg a stációkat. A múzeuma ritka emlékeket őriz a kereszténységre áttért indiánok használati tárgyaiból, ruházatukból, s egy ősnymatvány-számba menő misekönyv is a kiállított tárgyak között van. Külön „érdekessége” a misszióknak, hogy egy dán mintára épült helység határában van. Szélmalmok, dán stílusú házak és elnevezések a helység sajátjai, az ételekről nem is szólva.

A harmadik misszió, mely nem véletlenül a Purissima nevet viseli, egy tág mező közepén fekszik. Ez nem működik, itt eredeti formájukban megőrizték mindazokat az épületeket, berendezési tárgyakat, eszközöket, melyeket a misszióban élők a maguk és a környékükön élők életfenntartása érdekében végzett sokrétű tevékenységük során használtak. A missziók ugyanis teljesen önellátók voltak, minden tekintetben. A misszió annyira muzeális értéket képvisel, hogy a spanyol katonák – akik az indiánok támadásainak elhárítására tartózkodtak a misszió területén – szállása előtt a spanyol lobogót lengeti a szél. Azt mondtam, hogy nem működik a

A Santa Inez misszió bejárata

misszió. Ez alól a kovácműhelye kivétel, minden héten egy alkalommal a misszió kovácsának egyenes ági leszármazottja dolgozik a műhelyben.

Gazdag és komoly gondolkodásra késztető élményben volt részünk.

Flettner Gyula